

Небажаний гість
Шарі Лапена

У затишному гірському готелі зупиняється різнобарвна компанія гостей. У кожного свої плани на цей вікенд: врятувати стосунки, відпочити від передвесільної метушні, дописати роман або просто насолодитися казковою засніженою природою. Але ідилічний відпочинок перериває вбивство однієї з гостей. Через крижану бурю готель залишається без тепла та світла, а заметіль не дає змоги дістатися до найближчого міста. І тоді відбувається друге вбивство... Замкнені, мов у мишоловці, постояльці готелю починають підозрювати і боятися одне одного. Тут кожен має по кілька скелетів у шафі. Та лише один із гостей захотів перетворити готель на крижане кладовище, щоб поховати у цих горах власну моторошну таємницю.

У форматі PDF A4 збережений видавничий макет книги. (В формате PDF A4 сохранен издательский макет книги.)

Лапена Шарі

Небажаний гість

Мій мамі

© 1742145 Ontario Limited, 2018

© Unsplash.com / Dkevin brunet, kylejohnson, michael-baccin, обкладинка, 2021

© Pexels.com / alexandr podvalny, обкладинка, 2021

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

Подяки

Я страшенно вдячна за те, що маю нагоду працювати зі справжніми знавцями своєї справи. Я дякую моїм видавцям у США – Браянові Тарту, Памелі Дорман і всій фантастичній команді «Viking Penguin». Дякую вам за неймовірну роботу. Дякую Ларрі Фінлі та Френкі Грей з «Transworld UK» і їхній неперевершеній команді – дякую, ви надзвичайні. Дякую Крістін Кокрейн, Емі Блек, Бгавні Чауган і суперовій команді «Doubleday Canada» – ще раз дякую вам за все. Мені дуже пощастило, що за моєю спиною стоять такі воістину талановиті, віддані справі й сповнені ентузіазму люди. Без вас у мене б нічого не вийшло.

Не втомлююся дякувати Гелен Геллер – я ціную тебе так сильно, що словами не передати. Також дякую всім у «Marsh Agency» за те, що продовжуєте забезпечувати мені чудове представництво по всьому світі.

Особлива подяка Джейн Каволіні за неймовірне художньо-технічне редагування.

Також дякую лейтенантові Полу Пратті з офісу шерифа округу Салліван за його неоціненну допомогу.

Хочу наголосити, що всі помилки в рукописі – лише моя вина.

І наостанок дякую моему чоловікові Мануелю і нашим дітям Крістоферу та Джулії. Ваша підтримка та ентузіазм для мене дорожчі за все на світі.

1

П'ятниця, 16:45

Дорога петляє й звивається, заводячи їх дедалі вище та глибше в Катскільські гори, ніби що більше вони віддаляються від цивілізації, то непевнішим стає їхній шлях. Тіні густішають, погода погіршується. Десь неподалік тече ріка Гудзон, то з'являючись, то зникаючи між пагорбами. Обабіч дороги над ними загрозливо нависає ліс, немов от-от проковтне їх живцем, – темний ліс із моторошних казок. Однак м'який сніг припорошує усе довкола, надаючи краєвидові чарівності поштових листівок.

Гвен Ділейні міцно вчепилася в кермо й, примружившись, вдивляється в лобове скло. За

моторошністю вона не помічає чарівності. На гори опускаються сутінки, а скоро і зовсім стемніє. Через сніг кермувати важко й виснажливо. У скло б'є такий густий сніговий рій, що Гвен здається, ніби вона застрягла у якійсь безкінечній відеогрі. На дорозі дуже слизько. Як добре, що на її маленькому «фіаті» хороші шини. Усе довкола затягнуло розмитою білою пеленою: уже й не розібрати, де закінчується дорога й починається кювет. Скоріше б уже доїхати. Гвен починає думати, що не варто було їй обирати такий віддалений готель; там на кілька миль довкола суцільна пустка.

Райлі Шатер мовчки сидить на пасажирському сидінні поруч – згусток напруженої тиші. Це важко не помітити. Гвен починає тіпати від самого лише перебування з нею в тісній машині. Залишається сподіватися, що вона не зробила помилки, привізши Райлі сюди.

«Ми тільки для того й затіяли цю невеличку втечу, – думає Гвен, – щоб Райлі змогла трохи розслабитися й відволіктися». Жінка закусує губу і втуплюється в дорогу попереду себе. Вона дитя міста: в місті народилася, в місті й виросла, і не звикла їздити по провінційних дорогах. Темрява тут така густа. Гвен починає хвилюватися: поїздка забрала більше часу, ніж вона планувала. Дарма вони зупинилися на каву у тій маленькій старомодній забігайлівці.

Гвен уже й сама не певна, чого очікувала, коли запропонувала вибратися кудись на вихідні. Хотілося змінити оточення, провести трохи часу разом у тиші та спокої там, де ніщо не нагадувало б Райлі про те, що її життя перетворилося на руїну. Мабуть, було наївно думати, що все буде так просто.

У Гвен теж є свій багаж, щоправда більш за давнини, але вона так само повсюди тягає його з собою. Та жінка твердо вирішила залишити його позаду, принаймні на ці вихідні. Маленький вишуканий готель десь у глушині, добра їжа, ніякого інтернету, неторкана природа – це саме те, що їй обом потрібно.

Райлі нервово визирає у вікно машини, вдивляючись у тінистий ліс і намагаючись не уявляти, як будь-якої миті хтось може вискочити на дорогу їй, розмахуючи руками, намагатиметься зупинити їхнє авто. Жінка стискає заховані в кишенях пуховика руки у кулаки. Мусить нагадувати собі, що більше не в Афганістані. Вона вдома, у безпеці, у штаті Нью-Йорк. Нічого поганого з нею тут не станеться.

Робота змінила її. Усе те, що їй довелося побачити, змінило її так, що Райлі вже й сама себе не впізнає. Вона крадькома зиркає на Гвен. Колись вони були близькі. А зараз Райлі навіть не певна, чому погодилася поїхати з нею до цього віддаленого готелю. Вона спостерігає за Гвен: та напружено зосередилася на звивистій дорозі, що дереться слизьким схилом, заводячи їх далі в гори.

– З тобою все гаразд? – раптом питає Райлі.

– Зі мною? – перепитує Гвен. – Так, усе добре. Скоро маємо бути на місці.

На факультеті журналістики, ще коли вони обидві вчилися в Нью-Йоркському університеті, Гвен була врівноваженою й прагматичною у їхній парі. А от Райлі мала амбіції, хотіла бути у вирі подій. У Гвен же не було потягу до пригод. Вона завжди віддавала перевагу книжкам і тиші. Після закінчення університету Гвен так і не змогла отримати гідну роботу в газеті, але швидко знайшла застосування своїм навичкам на непоганій посаді у відділі корпоративних зв'язків і, здається, ніколи про це не шкодувала. А Райлі вирушила в зони військових дій. І довгий час непогано трималася.

От знову. Чому вона продовжує про це думати? Райлі відчуває, що починає розвалюватися на частини. Намагається вповільнити дихання, як її вчили. Не можна дати картинам з минулого нахлинати й заволодіти собою.

Девід Пейлі паркується на розчищеній від снігу ділянці праворуч від готелю, виходить з машини і розминає затерплі м'язи. Через погоду поїздка з Нью-Йорка зайняла більше часу, ніж очікував чоловік, і тепер у нього все тіло заніміло – нагадування про те, що він уже не такий молодий, як колись. Перш ніж забирати дорожню сумку із заднього сидіння «мерседеса», він хвилинку стоїть під густим снігопадом і роздивляється готель «У Мітчелла».

Це елегантна триповерхова будівля з червоної цегли і з дерев'яним оздобленням, як на пряникових будиночках, яку зусібіч оточує ліс. Перед Девідом відкривається чудовий вид на фасад маленького готелю з, очевидно, розкішним подвір'ям, наразі похованим під шаром снігу. Трохи оддалік до будівлі підкрадаються високі хвойні дерева й товсті голі стовбури – безлисті, проте закутані в білу шубу. В центрі галявини перед готелем розкинуло свої товсті віття велетенське дерево. Усе довкола вкрите чистим білим снігом, який поглинає кожен звук. Тут так тихо й спокійно, що Девід відчуває, як його плечі починають розслаблятися.

На всіх трьох поверхах готелю на рівній відстані одне від одного розташовуються великі прямокутні вікна. Широкі східці ведуть до дерев'яного ганку та подвійних вхідних дверей, прикрашених гілками ялиці. Хоч надворі ще видно – заледве, – ліхтарі по обидва боки від дверей уже засвітили, і з вікон на першому поверсі також плететься м'яке жовте світло, надаючи будинку привітного, затишного вигляду. Девід стоїть нерухомо, намагаючись відігнати від себе весь той стрес, що накопичився за день, тиждень, за останні кілька років, а сніг тим часом плавно опускається на його волосся і лоскоче губи. Чоловікові здається, ніби він повернувся назад у часі, у добріші, більш невинні дні.

Наступні сорок вісім годин він спробує не думати про роботу. Хоч який ти зайнятий, усім час від часу потрібно підзаряджатися, навіть – а може, особливо – успішним кримінальним адвокатам. Девідові рідко вдається викроїти бодай кілька вільних годин, не кажучи вже про цілі вихідні. Тож цього разу він просто мусить гарно відпочити.

П'ятниця, 17:00

Лорен Дей дивиться на чоловіка поруч себе – Ієна Бітона. Той уміло кермує автомобілем, незважаючи на небезпечні погодні умови, наче в цьому немає нічого складного. Ієн усміхається до Лорен, і жінка всміхається у відповідь. В Ієна неймовірна усмішка, така, від якої забиває дух. Узагалі-то він доволі красивий чоловік, високий і статний, але, коли вони вперше зустрілися, саме його усмішка привабила Лорен, а також його невимушений шарм, перед яким просто неможливо встояти. Вона риеється у сумочці, шукаючи помаду. Знаходить – гарний відтінок червоного, що оживляє її обличчя, – і обережно наносить, дивлячись у дзеркало на сонцезахисному козирку. Машину трохи заносить, і на мить рука Лорен застигає в повітрі, та Ієн вправно вирівнює авто. На цій ділянці дорога звивається сильніше, й автомобіль раз по раз норовить злетіти на узбіччя.

– Як же слизько, – каже Лорен.

– Не хвилюйся. Нічого такого, з чим я не впорався б, – відповідає Ієн і широко всміхається, змушуючи Лорен теж усміхнутися. Його самовпевненість їй також до вподоби.

– Зажди-но... Що це там таке? – раптом вигукує жінка.

Трохи попереду, праворуч від них, видніється якийсь темний силует. День видався похмурим, та ще й сніг падає так густо, що важко щось розібрати, але, здається, там у кюветі застрягло авто.

Лорен напружено вдивляється у вікно, поки вони під'їжджають ближче, а Ієн шукає, де б зупинитися.

– Здається, у тій машині хтось є, – каже Лорен.

– Чому вони не ввімкнули аварійні вогні? – бурчить Ієн.

Він обережно зупиняє авто на узбіччі, пильнуючи, щоб часом самому не скотитися в кювет. Лорен полишає тепло салону й одразу грузне у кількох дюймах свіжого снігу, який набивається їй у чоботи, обпалюючи щиколотки. Вона чує, що Ієн теж вийшов із машини з протилежного боку, хряснувши дверцятами.

– Агов! – гукає Лорен у напрямку нерухомого автомобіля. Водійські дверцята повільно відчиняються.

Вона починає обережно спускатися схилом, кілька разів мало не послизнувшись. Земля нерівна, а тому рівновагу втримувати важко. Врешті Лорен дістається до машини й,

ухопившись лівою рукою за дверцята, щоб не впасти, зазирає до салону.

– З вами все гаразд? – питає.

За кермом виявляється жінка майже одного з нею віку – років тридцяти. Вона має трохи наляканий вигляд, але на лобовому склі жодних тріщин, та й пасок безпеки застібнуто. Лорен переводить погляд далі, на жінку на пасажирському сидінні. Обличчя у тої пополотніло й вкрилося краплинками поту, а сама вона незмигтно дивиться поперед себе, геть не помічаючи Лорен. Здається, вона пережила неабияке потрясіння.

Водійка кидає швидкий погляд на свою супутницю, а тоді зі вдячністю повертається до Лорен.

– З нами все гаразд, дякую. Ми з'їхали з дороги усього кілька хвилин тому. Саме думали, що тепер будемо робити. Аж тут ви на нас натрапили.

Ієн підійшов позаду Лорен і тепер зазирає їй через плече, роздивляючись двох жінок у салоні автомобіля.

– Здається, вам знадобиться буксир, – каже він, даруючи їм свою чарівну усмішку.

– Просто чудово, – зітхає жінка за кермом.

– Куди ви прямуєте? – питає Лорен.

– До готелю «У Мітчелла».

– Оце так збіг, – каже Ієн. – Ми теж туди ідемо. Щоправда, не думаю, що у цій глушині є ще щось. Давайте ми вас підвеземо, а вже в готелі ви домовитесь, щоб хтось витяг ваше авто з кювету?

Жінка полегшено всміхається й киває. Вона явно рада несподіваному порятунку. «Та й не дивно, – думає Лорен, – тут цілком можна замерзнути на смерть». А от її супутниця ніяк не реагує. Ніби поринула у власний світ.

– У вас є речі? – питає Лорен.

– Так, у багажнику.

Водійка виходить із салону й починає пробиратися крізь глибокий сніг до задньої частини авто. Її пасажирка, нарешті оговтавшись від трансу, теж вибирається з машини й наздоганяє свою подругу, коли та саме відчиняє багажник. Кожна виймає звідти по сумці.

Іен уже видерся на узбіччя і, нахилившись униз, допомагає кожній з трьох жінок вибратися з кювету. Навіть з його допомогою підйом виходить незграбним.

– Величезне вам дякую, – каже водійка. – Мене звати Гвен, а це – Райлі.

– Я Лорен, а це – Іен, – називається їхня рятівниця. – Сідайте хутчіш у машину. Тут так холодно.

Лорен крадькома зиркає на жінку на ім'я Райлі, яка так і не промовила ні слова. Цікаво, що з нею таке. Щось у цій Райлі її насторожує.

2

П'ятниця, 17:00

Беверлі Салліван жбурляє сумку на підлогу й окидає поглядом кімнату. Ідеально. Точнісінько як на брошурі. Тут відчувається певна старомодна розкіш. Беверлі до такого не звикла, а тому повільно походить кімнатою, торкаючись усього підряд. На велетенському антикварному ліжку гора подушок; різьблена шафа просто неймовірна, а товстий східний килим, мабуть, коштував цілий статок. Жінка зупиняється перед вікном, що виходить на подвір'я готелю. Заметіль зробила все довкола невимовно красивим. Свіжий сніг завжди вселяє в Беверлі надію.

Вона відвертається від вікна й зазирає в суміжну ванну – оазу з білого мармуру. Тут усе сяє чистотою й повсюди розкладено пухнасті білі рушники. Беверлі швидко оглядає своє відображення у витонченому дзеркалі над умивальником і повертається до кімнати. Сідає на ліжку, випробовуючи його на пружність, і починає гадати, де так забарився її чоловік. Генрі залишився унизу, біля стійки реєстрації, щоб розпитати про катання на лижах і ще бозна-що, тож їй довелося підніматися до номера самій. Генрі наполіг, щоб вона на нього не чекала, хоч Беверлі радо посиділа б у одному з оббитих темно-синім оксамитом крісел чи на одному з диванів біля кам'яного каміна у вестибюлі, поки її чоловік розпитував про спорядження. Та Беверлі не хотіла знімати бучу. А зараз вона намагається не почуватися розчарованою. Жінка розуміє, що має пройти трохи часу, перш ніж Генрі почне розслаблятися. От тільки він, здається, намагається заповнити їхні вихідні активністю, у той час як вона хоче відпочити від метушні і просто побути удвох. Складається таке враження, ніби Генрі робить усе можливе, тільки б не залишатися з нею наодинці, ніби він зовсім не хоче тут бути.

Бeverлі знає, що їхній шлюб... треба поладити. Не сказати, що він тріщить по швах, аж ніяк. Однак їм є над чим попрацювати. Вони віддалилися, почали сприймати одне одного як даність. У цьому є і її провина. Як вижити сучасному шлюбові, коли проти нього повстало стільки різноманітних сил? Побут, сплата рахунків, діти – усе приїдається й починає наводити тугу. У кожного своя повноцінна робота і завжди повно справ. Beverлі сумнівається, що одні вихідні у мальовничому готелі, далеко від усіх, зуміють усе виправити, але це може стати початком. Початком, який вони точно не отримали б, залишившись удома. Їм конче необхідно знову встановити контакт, згадати, що їм одне в одному подобається. Побути подалі від вічно набурмосених підлітків, які тільки те й роблять, що гризуться між собою і постійно вимагають уваги, висотуючи з батьків усі сили. Beverлі зітхає й хнюпиться. Ну чому вони з Генрі так часто сваряться через дітей? Жінка сподівається, що цими вихідними вони нарешті зможуть спокійно поговорити, без того виснажливого напруження, що повсюди їх супроводжує, ніколи надовго не зникаючи.

З деякою тривогою вона намагається уявити, як пройдуть ці два дні і чи, коли вони з чоловіком повернуться додому, щось зміниться.

Генрі Салліван затримується біля стійки реєстрації у вестибюлі, ліворуч від головних сходів. Запах дров, що тліють у каміні, нагадує йому про різдвяні вечори, коли він був ще малим хлопчиськом. Чоловік розглядає глянцеві флаери, що рекламують місцеві ресторани й туристичні принади. Звісно, «місцевими» їх можна назвати лише з великою натяжкою. Від готелю до них дорога неблизька. А зважаючи на те, як за вікном валить сніг, навряд чи вони з Beverлі туди виберуться. Хоча молодик за стійкою запевнив, що завтра працюватимуть снігоочисні машини і дороги мають розчистити. Генрі беребить мобільний у кишені штанів. Сигнал тут не ловить, чого він аж ніяк не очікував. Beverлі про це не згадувала. Чоловік відчуває, як у ньому наростає роздратування.

Він і сам не знає, чому погодився на цю поїздку, хіба що, може, через почуття провини. Він уже про це шкодує і віддав би чимало, щоб повернутися додому. На мить Генрі дозволяє собі уявити, як сідає у машину, а дружину залишає тут. Як скоро Beverлі помітить, що він поїхав? Що робитиме? Та Генрі хутко розчавлює цю фантазію.

Останнім часом його дружина має дедалі нещасніший вигляд. Але, намагається себе запевнити чоловік, це не лише через нього. А й через дітей. Її роботу. Наближення старості. Втрату колишньої стрункості. Усе на купу. Жодна людина не може нести відповідальність за чиєсь щастя. Щастя Beverлі лише в її руках. Він не може зробити її щасливою.

А втім, Генрі не цілковитий бовдур. Він знає, що все не так просто. Колись він її кохав. Вона – мати його дітей. Однак більше він її не кохає. І гадки не має, що з цим робити.

Дана Гарт тупає чобітками від Стюарта Вайцмана, струшуючи з них сніг, і, переступивши поріг готелю, схвально оглядає вестибюль. Перше, що впадає їй в око, – це величні

центральні сходи. Стійка й перила майстерно вирізьблені з відполірованого темного дерева. Широкі східці застелено товстою килимовою доріжкою з темним квітковим візерунком. Дана бачить, як виблискують латунні планки, якими закріплено килим. Це вражає, а Дану не так просто вразити. Сходи наводять її на думки про Скарлетт О'Гару зі «Звіяних вітром» чи Норму Десмонд з «Бульвару Сансет». «Так і хочеться одягнути свою найкращу довгу сукню для ефектного виходу, – думає жінка, – і ти готова до зйомок великим планом». От тільки вона не взяла з собою вечірньої сукні. Шкода, що доведеться змарнувати такий шанс.

Далі вона помічає великий кам'яний камін біля стіни ліворуч. Навколо каміна розставлено зручні дивани та крісла, щоб відвідувачі могли відпочити. Деякі оббиті темно-синім оксамитом, інші – темно-коричневою шкірою, а поруч стоять маленькі столики з лампами. Стіни до половини вкриті темними дерев'яними панелями. Розкішний персидський килим частково закриває темну дерев'яну підлогу, через що усе довкола видається затишним і дорогим водночас – саме так, як любить Дана. Над головою виблискує люстра. Запах дров у каміні нагадує про безтурботні дні, які вони з Метью провели у його родинному котеджі. Дана глибоко вдихає й усміхається. Вона дуже щаслива жінка. Нещодавно заручена, вирушила у спонтанну поїздку з чоловіком, за якого збирається вийти заміж. Усе просто прекрасно, включно з цим неймовірним готелем, який Метью знайшов для них.

Він висадив її перед готелем, а сам поїхав паркувати автомобіль. За хвилину чоловік приєднається до неї і принесе їхні сумки. Дана рушає через вестибюль, проминаючи камін, і зупиняється біля старомодної стійки реєстрації ліворуч від сходів. Тут усе блищить віковою патиною й добрим лаком для меблів. За стійкою сидить молодий чоловік, а поруч стоїть ще один, старший, – явно гість. Той обперся на стійку і гортає якісь брошури. Почувши, як вона підійшла, чоловік підводить голову. На якусь мить завмирає і витріщається на неї, а тоді ніяково усміхається і відводить погляд. Дану це не дивує. Вона вже звикла, що справляє такий ефект на чоловіків. Немов, побачивши її уперше, вони не ймуть віри своїм очам. Нічого з цим не вдієш.

Молодик за стійкою змірює її оцінювальним поглядом, майже непомітно, та все ж. До цього Дана теж звикла.

– Я Дана Гарт. Ми з нареченим зарезервували тут номер на ім'я Метью Гатчінсона.

– Так, звісно, – без запинки відповідає молодик і починає шукати їхні імена в реєстрі.

Дана помічає, що для реєстрації гостей тут використовують старий готельний реєстр – як незвично – а не комп'ютерну систему. За стійкою, попід стіною, стоять дерев'яні ящики, де зберігаються ключі від номерів.

– Ваш номер – 201. Це вгору по сходах, на другий поверх, і праворуч, – повідомляє молодик.

Двері позаду неї відчиняються, впускаючи до вестибюля порив холодного повітря, й, обернувшись, Дана бачить на порозі Метью з сумкою в кожній руці та шаром снігу на пальті й темному волоссі. Він підходить до неї, і жінка струшує сніг йому з плечей. Дані подобаються ці маленькі демонстрації власності.

– Вітаємо в готелі «У Мітчелла», – всміхається молодик за стійкою і простягає їм важкий латунний ключ. Дана лише тепер помічає, який він привабливий. – Вечерю ми подаємо в ідальні з сьомої по дев'яту вечора. А перед вечерею у вестибюлі на вас чекатимуть напої. Насолоджуйтеся відпочинком.

– Дякуємо, так і зробимо, – відповідає Метью, багатозначно зиркаючи на Дану.

Вона зводить догори свої ідеальні брови – так нагадує Метью чомно поводитися на людях.

Метью бере сумки і слідом за Даною піднімається по широких сходах. Ліфта тут немає. Зрештою, це маленький готель. Метью обирає дуже ретельно. Хотів знайти тихе й приватне місце, де вони з Даною могли б провести трохи часу разом перед тим, як почнеться уся ця метушня з весіллям, якої він узагалі волів би уникнути. Якби ж то вони могли втекти кудись на Кариби й там побратися. От тільки багатий спадкоємець з Нової Англії не може собі такого дозволити. Це розбило б серце його матінці та всім його тітонькам, і Метью не готовий узяти на себе таку відповідальність. Та й він знає, що, хоч Дані теж іноді допікає увесь цей стрес від планувань, нескінченних зустрічей та мільйонів деталей, без яких не обходиться весілля таких масштабів, проте вона з нетерпінням чекає цієї грандіозної події, що має відбутися навесні. От тільки останнім часом у неї почали траплятися нервові зриви. Ця невеличка перерва перед фінальним ривком їм обом піде на користь.

Товстий килим приглушує їхні кроки, тож вони майже нечутно піднімаються по сходах на другий поверх і проходять коридором до кімнати 201. На дверях прикріплено овальну латунну табличку з вигравіруваним номером.

Метью вставляє ключ у старомодний дверний замок і відчиняє перед Даною двері.

– Після вас.

Дана заходить у номер і схвально усміхається:

– Дуже гарно.

Крутнувшись, жінка повертається обличчям до Метью, який саме зачиняє за ними двері.

Він обвиває її руками за талію й каже:

– Якщо хтось тут і гарний, то це ти, – і цілує її.

Зрештою Дана грайливо відштовхує його і скидає з себе пальто. Метью робить те саме і вішає обидва пальта у шафу. Тоді вони разом оглядають кімнату. Ліжко, звісно, велике, і, як зазначає про себе Метью, з першокласними простирадлами. На подушках лежить загорнута у фольгу коробка цукерок. Ванна явно призначена для двох, а у відерці з льодом на маленькому столику біля дверей стоїть пляшка шампанського з вітальною листівкою. Вікна виходять на широке подвір'я перед готелем з обтяженими снігом деревами і довгою звивистою під'ізною доріжкою, що веде до головної дороги і яку зараз швидко засипає снігом. На парковці біля подвір'я з пів десятка машин. Двоє закоханих стоять поруч, визираючи у вікно.

– Це номер для молодят, – каже Метью, – якщо ти ще цього не зрозуміла.

– А не наврочимо? – питає Дана. – Гадаю, це погана прикмета замовляти номер для молодят, коли у вас ще не медовий місяць.

– Дурниці.

Вони спостерігають, як засніженою доріжкою хоробро пробирається автомобіль і зрештою доповзає до парковки. Звідти виходять четверо. Трое жінок і чоловік. Уткнувшись носом у Данину шию, Метью питає:

– Як ти ставишся до того, щоб подрімати перед вечерею?

Ієн Бітон плюхається в одне з крісел біля каміна у вестибюлі, поки Лорен реєструє їх і бере ключ від їхнього номера. Зараз йому не завадило б чогось випити. Цікаво, де тут у них бар. Праворуч від вестибюля розташована ідальня: скляні двері прочинено, і чоловік краєм ока помічає розставлені там столи з білими лляними скатертинами. Загалом це місце доволі гарне. Тут, певно, багато маленьких кімнаток і коридорів з прихованими нішами. Це вам не типовий сучасний готель, де все зроблено з максимальною ефективністю й спрямоване на максимальні прибутки.

Його увага звертається до двох жінок, яких вони врятували. Гвен, водійка, отримує ключ за стійкою реєстрації. Здається, ті двоє ділитимуть номер. Ієн спостерігає, як вони піднімаються по сходах, і замислюється.

Підходить Лорен і простягає йому руку.

– Готовий піднятися в наш номер?

– Звісно.

– Вечеря з сьомої по дев'яту в ідальні, але перед тим тут подаватимуть коктейлі, – каже вона.

– Добре. То чого ми чекаємо?

– Нас поселили на третьому поверсі.

Він підводиться, бере сумки і йде слідом за Лорен по сходах. Тут так тихо. Можливо, це через сніг, а може, через товстий килим чи м'яке освітлення, але все навколо здається пом'якшеним, приглушеним.

– Та жінка Райлі не здалася тобі дивною? – шепоче Лорен, поки вони піднімаються вишуканими сходами.

– Вона була доволі знервованою, – визнає Іен.

– За весь час, що ми пробули з ними, вона не промовила ні слова. Вони усього-на-всього з'їхали в кювет. Ніхто ж не постраждав.

– Може, вона колись потрапляла в автомобільну аварію.

– Може.

Коли вони дістаються третього поверху, Лорен обертається до Іена і каже:

– Вона здалася мені дуже напруженою. Від неї відходила якась дивна аура.

– Не думай про неї, – промовляє той, несподівано цілуючи жінку. – Думай про мене.

3

П'ятниця, 17:30

Гвен сидить на ліжку, тому, що найдалі від дверей, – у них із Райлі номер на третьому поверсі з двома двоспальними ліжками, як вони і просили, – і схвильовано спостерігає за подругою. Та жінка, Лорен, помітила, що з Райлі щось не так.

Раптом Гвен спадає на думку, що, можливо, вона – не те, що Райлі зараз потрібно. Вона сподівалася, що її врівноважений прагматизм зуміє заспокоїти Райлі, а натомість відчуває, як їй самій починає передаватися тиха паніка подруги. Райлі завжди була сильнішою особистістю. Можна було й раніше здогадатися, що це вона матиме вплив на Гвен, а не навпаки. Гвен уже починає зазирати в темні закутки й здригатися від несподіваних звуків, поки її уява змальовує можливі жахіття. Може, річ у тому, що вони перебувають у незнайомому місці, а може, це так на неї діє старовинна атмосфера готелю.

– Давай трохи освіжимося і підемо чогось вип'ємо перед вечерею, – пропонує Гвен.

– Давай, – згоджується Райлі без особливого ентузіазму.

Вона дуже бліда, і довге світле волосся спадає обвислими пасмами їй на обличчя. Ні сліду колишньої енергійності. Колись Райлі була красунею, але тепер так і не скажеш. Гвен жене від себе цю жахливу думку і намагається вірити, що врода повернеться.

– Я знаю, що зараз у тебе непрості часи, – вмовляє вона Райлі. – Але ти мусиш спробувати.

Та кидає на неї погляд, сповнений... роздратування, мабуть, чи то зневаги. А може, гніву. Гвен відчуває, як у ній самій спалахує іскра гніву, і раптом усвідомлює, що це будуть довгі вихідні і їй доведеться вважати, що говорить. Проте жінка одразу нагадує собі, що Райлі – одна з її найкращих подруг, і Гвен багато чим їй завдячує. Вона хоче допомогти Райлі знову звестися на ноги, хоче, щоб її розкішна, життєрадісна подруга повернулася. Та що там, Гвен хоче знову заздрити Райлі, як і раніше.

– Давай я розчешу тобі волосся, – пропонує.

Вона встає зі свого ліжка і починає порпатися у сумочці Райлі в пошуках гребінця. Тоді сідає позаду подруги і починає розчісувати її волосся повільними заспокійливими рухами. Поступово плечі Райлі поволі розслабляються.

– Готово, – нарешті каже Гвен. – Підмалюй ще тільки губи. Мені, до речі, теж не завадить. І ми спустимося вниз чогось попоїсти. А тоді повернемося сюди і будемо розмовляти до ранку, як колись. Або почитаємо, якщо захочеш.

Гвен привезла з собою кілька книжок і зовсім не проти втекти від реальності, занурившись у вигаданий світ. Її життя теж далеке від ідеалу.

Позаду стійки реєстрації західною частиною готелю проходить коридор, розділяючи в такий спосіб західне крило будівлі на передні та задні кімнати. У кінці коридору розташовано бар, куди якраз і зазирає Девід Пейлі, але зараз там порожньо. Праворуч від дверей стоїть барна стійка з вражаючою колекцією пляшок зі спиртним, от тільки немає

нікого, хто налив би йому випити. Кімната оббита такими самими дорогими темними панелями, що й вестибюль. Навпроти барної стійки, у протилежному кінці кімнати, видніється красиво облицьований камін, а над ним висить картина, виконана олійними фарбами, – похмуре зображення чоловіка, який тримає за ногу фазана. Вікна бару виходять на подвір'я перед готелем. Перед каміном розставлено кілька маленьких столиків і старовинних, зате зручних шкіряних крісел. Це дуже чоловіча кімната.

Девід думає, що йому робити: залишитися тут і сподіватися, що надійде бармен, чи повернутися до вестибюля і зачекати, поки принесуть напої. Подорожувати одинцем іноді ніяково. Девід сідає у шкіряне клубне крісло біля каміна, у якому ще не розпалили вогонь, чекає кілька хвилин, бачить, що ніхто не приходить, і зрештою повертається до вестибюля. Там теж нікого немає; навіть молодик, що сидів за стійкою реєстрації, і той кудись зник. Девід ударяє по старомодному дзвіночку. Чітке дзеленькання лунає голосніше, ніж він очікував, і чоловік здригається від несподіванки. З коридору за стійкою реєстрації до нього вибігає молодик, що був тут раніше.

– Перепрошую, що змусив вас чекати, – каже той, вибачливо усміхаючись. – Через погоду нам трохи не вистачає рук.

– Я лише хотів чогось випити.

– Звісно. Ми подаватимемо напої тут, у вестибюлі. За кілька хвилин я привезу барний візок.

– Гаразд, я зачекаю, – миролюбно каже Девід.

Усе, чого він зараз хоче, – то це чогось випити й посидіти в зручному кріслі біля каміна. Тоді скуштувати смачної вечері і зануритися в глибокий безтурботний сон.

Чоловік сідає. Цікаво, хто ще складе йому компанію. Незабаром до нього вже долинає торохтіння коліс і дзенькіт келихів. Девід підводить голову і бачить, як молодик штовхає до вестибюля барний візок, заставлений усім необхідним. Тут є звичні барні інструменти, а також шейкер для коктейлів, відерце з льодом, кілька міксів і декоративних елементів, добрі лікери й різноманітні склянки та фужери. На нижній перекладині пляшки з вином, а також відерце, наповнене льодом, з якого стирчить загорнута у фольгу пляшка шампанського.

– Чого бажаєте? – питає молодик.

«Ще зовсім хлопчисько», – думає Девід. Його сьогоднішній бармен такий юний. Певно, йому двадцять один, не більше.

– Як вас звати? – питає він.

– Бредлі, – відповідає молодик.

– А ви достатньо дорослий, Бредлі, щоб подавати алкоголь у штаті Нью-Йорк? – глузливо питає Девід.

– Я старший, ніж здаюся, – розпливається в усмішці той. – Мені двадцять два.

– Тоді мені джин із тоніком, будь ласка, – Девід і собі усміхається.

Бредлі вправно готує напій. Спостерігаючи за ним, краєм ока Девід помічає якийсь рух і переводить погляд у той бік. Сходами до них спускається молода пара.

– О, те, що треба! – вигукує новоприбулий чоловік, помітивши візок. Він усміхається і потирає руки для ще більшого ефекту.

Та усмішка мимоволі привертає увагу. Завдяки їй незнайомець одразу ж викликає в Девіда симпатію. Він високий і худорлявий, зі скуйовдженим каштановим волоссям і незначною щетиною, у джинсах і простій сорочці – цілком невимушений стрій, хоча, як підозрює Девід, такий вигляд зійшов би тому чоловікові з рук будь-де. Девід радий його появи; йому зараз не завадить безтурботна розмова, допоможе відволіктися. Жінка, що прийшла з чоловіком, приваблива, але її краса не така разюча, як у тієї, яку Девід нещодавно проминув на сходах. На мить він замислюється, чи всі у цьому готелі приїхали парами.

– Не заперечуйте, якщо ми до вас приєднаємося? – питає новоприбулий.

– Зовсім ні, – каже Девід.

– Я Іен, – називається чоловік і простягає руку для потиску.

Жінка теж простягає Девідові руку:

– А я Лорен.

– Приємно познайомитися, – відповідає він. – Девід.

– Тут доволі безлюдно, – зауважує Лорен, роззираючись довкола.

Бредлі киває:

– У готелі не так багато гостей. У нас дванадцять номерів, але цими вихідними заповнено лише шість. Через хуртовину кілька бронювань було скасовано. І дехто з нашого персоналу – як ото бармен і економка, – не змогли до нас дістатися. Але я тут, тож усе

гаразд. – Він сплескує руками і з ентузіазмом додає: – Принаймні я непогано вмію змішувати напої. Мене сам бармен навчав.

– От і чудово! – каже Іен. – Зробіте мені віскі з содою?

– Звісно.

– А мені «Мангеттен», будь ласка, – просить Лорен.

– Сподіваюся, кухар прибув без пригод? – запитує Іен. – Бо я вмираю з голоду.

Бредлі змовницьки здіймає одну брову:

– Не хвилюйтеся. Кухар – мій тато. Готель належить нашій родині. Ми живемо на території – в апартаментах наприкінці коридору, за баром, – він киває у той бік. – Ми впораємося удвох, допоки дороги не розчистять. Щоправда, вечеря сьогодні більше скидатиметься на фуршет.

У вікна вривається сердитий порив вітру. Гості інстинктивно обертаються на звук.

– У нас тут бувають добрячі бурі, – промовляє Бредлі.

Тут Девід помічає старшого чоловіка, що з'явився у вестибюлі. Судячи з фартуха, він прийшов з кухні, яка, очевидно, розташовується за ідальнею. Батько Бредлі.

– Вітаю, і ласкаво просимо, – каже чоловік. – Я Джеймс Гарвуд, власник цього готелю. І кухар, – додає. – Можете не хвилюватися. Обіцяю, ми добре про вас подбаємо попри негоду.

Девід змірює його поглядом. Від Джеймса віє впевненістю чоловіка, який переконаний у тому, що зможе дотримати своєї обіцянки. Бізнес явно іде вгору; він пишається своїм закладом, і це видно неозброєним оком. Джеймс кілька хвилин балакає з гостями, а тоді повертається на кухню.

Девід зручніше вмощується у кріслі, і його надія на приємні вихідні міцніє.

Лорен спостерігає, як Іен зачаровує чоловіка, що сидить біля каміна. Іен може знайти спільну мову будь із ким. Він уже з'ясував, що Девід кримінальний адвокат із Нью-Йорка, і тепер намагається витягнути з того подробиці котроїсь зі справ.

– Яка найцікавіша справа, над якою вам доводилося працювати? – допитується Іен.

– Вони усі цікаві, – посміхається адвокат, уникаючи відповіді.

– А чи є серед них такі, про які ми могли читати в газетах? – підхоплює Лорен.

– Цілком можливо.

У цю мить вона чує, як хтось спускається сходами, і, обертаючись через плече, дивиться догори. Це Гвен та Райлі. Лорен помічає, що адвокат спостерігає за ними, поки вони спускаються. Двоє жінок підходять до них і вмощуються на дивані навпроти каміна. Гвен несміливо усміхається, Райлі ні на кого не дивиться. Добре, що поруч є Бредлі з напоями, на які можна відволіктися. Обидві замовляють по келиху мерло і змовкають.

«А Гвен має зовсім інший вигляд без лижної шапки і надуті зимові куртки», – думає Лорен. Невисокого зросту, тендітна і струнка, її блискуче чорне волосся дивно контрастує з білосніжною шкірою. Райлі вища за подругу, але її світле волосся млявими пасмами спадає на плечі. Поруч із Гвен вона видається нездоровою.

Ієн не дає Девідові зіскочити з гачка:

– Вам доводилося захищати убивць? – запитує.

Зрештою, бачачи таку завзятість, адвокат мимоволі розпливається в усмішці.

– Так, доводилось, – він розкручує келих, помішуючи напій. – І не раз.

– Ну ж бо, розкажіть нам!

– Не звертайте на нього уваги, – втручається Лорен. – Він дивиться забагато кримінальних серіалів.

– Боюся, у житті все трохи інакше, – відказує адвокат.

– Що ви маєте на увазі? – запитує Лорен, помічаючи, що кутики Девідових губ опустилися.

Той стенає плечима.

– У серіалах правосуддя повсякчас перемагає. У реальному житті це не завжди так.

– Хочете сказати, що ви – як адвокат – надто добре виконуєте свою роботу? – видає Ієн, і всі вибухають реготом.

Лорен бачить, як дві жінки про щось шепочуться, але не може розчути слів. Вони говорять дуже тихо.

– Стараюся, як можу, – каже Девід.

– Як вам це вдається? – питає Лорен. – Як притлумлюєте свою совість, коли... захищаєте когось, знаючи, що, можливо, ця людина вчинила щось жахливе? – І майже одразу поспіхом додає: – Пробачте. Я зовсім не намагаюся вас судити.

Девід Пейлі дивиться вниз, на свій майже порожній келих, і думає, як відповісти. Його запитували про те саме багато разів. Він доволі успішний як адвокат. А як людина – і сам не знає. Його партнери по фірмі вже давно м'яко натякали, щоб чоловік ненадовго взяв відпустку, можливо, поїхав у подорож. Але йому ні з ким подорожувати. У нього більше немає дружини. І хоч, подорожуючи світом, він, безумовно, зможе трохи відволіктися, це не заповнить порожнечі у його душі. Те, що Девід провів добру половину своєї кар'єри, успішно захищаючи убивць, безумовно наклало на нього свій відбиток. Але він має готову відповідь на запитання Лорен. Знає, що сказати. А самому вірити в це не обов'язково.

– Адвокат – це моя робота. Згідно з нашою юридичною системою, кожен вважається невинним, доки не буде доведено протилежне. Моя робота полягає в тому, щоб представляти інтереси обвинуваченого так добре, як тільки зможу. – А тоді додає: – Якби адвокати могли запросто відмовитися захищати когось через свою бридливість чи за велінням совісті...

Лорен ловить кожнісіньке його слово.

Девід стенає плечима.

– У будь-якому разі без адвокатів система не працюватиме. – Він робить великий ковток. У теорії усе звучить так правильно. – Ми мусимо дивитися на картину загалом, – додає він, не кажучи своїм слухачам, як важко це буває.

Девід усвідомлює, що дві жінки, які сидять на дивані трохи оддалік, тепер спостерігають за ним і дослухаються до розмови. Темноволоса видається йому доволі привабливою. Вона дивиться на нього розумним, оцінювальним поглядом. Він радо поговорив би з нею. Хтозна, може, цими вихідними йому справді вдасться відволіктися.

Гвен дивиться на адвоката, що сидить біля каміна. Він старший за неї, мабуть, йому десь близько сорока. Коротке темне волосся вже почало вкриватися сивиною на скронях. Приемне обличчя, гарне й добре, і скорботна усмішка, що їй подобається. А ще Гвен подобається звук його голосу, його тембр: він без зусиль заповнює кімнату, досягаючи кожнісінького закутка – мабуть, звичка, вироблена за роки виступів у суді. Тримається адвокат упевнено й невимушено, що теж невимовно приваблює. Гвен сучасна молода жінка. Вважає себе феміністкою. От тільки вона ніколи не почувалася на сто відсотків упевненою у собі. Це та риса, якою вона захоплюється в інших, а то навіть і заздрить їм. Їй хочеться бути сильною і незалежною, як Райлі. Ну, якою Райлі була колись. Гвен зиркає на

подругу. Але погляньте, куди це її привело.

Поруч неї Райлі жадібно випиває перший келих вина, ніби воду у спекотний день. Чи шоти у товаристві хлопців. Вона завжди вміла пити. Гвен же майже не торкнулася свого напою і тепер робить глибокий ковток. Райлі на мить виринає зі свого напівступору і жестом підкликає хлопчину-бармена:

– Можна мені ще один?

– Звісно, – каже той і наливає їй ще.

– Дякую, – відповідає Райлі і випиває келих залпом.

Усі притихли і мовчки спостерігають за нею. Гвен почувається ніяково. Вона не хоче, щоб Райлі привертала до себе увагу. А ще не хоче, щоб подруга напилася. Гвен не уявляє, як поведеться п'яна Райлі і що може утнути. Та завжди була весела під градусом, справжня тусівниця, але тепер Гвен більше не знає, чого від неї очікувати. Цього разу, повернувшись з Афганістану, Райлі дуже змінилася. Іноді вона, здається, занурюється у себе і просто витріщається в порожнечу. А іноді стає дуже дратівливою і навіть трохи агресивною. А ці її постійні нервові прояви: те, як вона весь час щось переминає у руках, чи те, як її очі бігають сюди-туди, – уже починають діяти Гвен на нерви. Ненароком вона зустрічається поглядом з адвокатом й одразу ж відвертається.

Гвен уже й так шкодує, що запропонувала цю поїздку. Її машина застрягла в кюветі за кілька миль звідси. У буксирній компанії повідомили, що зможуть витягти її не раніше, ніж вранці. До того часу авто, мабуть, так засипле снігом, що не знати, чи вони його узагалі знайдуть.

Гвен нахилиється до Райлі і шепоче:

– Може, тобі слід трохи притримати коней?

4

Дана вислизає з-під ковдри, ляскає Метью по руці, коли той намагається спинити її, і всміхається.

– Нам не завадило б спуститися. Хіба ти не голодний?

– А й справді, – весело погоджується чоловік і теж вибирається з ліжка.

Жінка швидко одягається у просту сукню елегантного крою. Хай що вона носить, їй усе до лиця. Генетика була до неї дуже прихильна, а тепер іще й гроші є, щоб скористатися цими дарами сповна.

Метью добрий і щедрий чоловік, і вона по вуха у нього закохана. Звісно, гроші теж не зайві. Дана часто ловить себе на думці про те, як же їй пощастило і як важко, мабуть, ведеться іншим жінкам, які мусять виходити заміж і рости дітей, рахуючи кожен цент.

Дана прекрасно усвідомлює, що вони з Метью живуть казковим життям. І не збирається за це вибачатися. Однак вона також не має наміру тицяти когось у це носом. Дана знає, як це хотіти – відчайдушно прагнути – того, чого не можеш отримати. Тим, хто не знає, хто такий Метью, вони видаються ще однією успішною забезпеченою парою. Та родина Метью не просто небідна, вони купуються у грошах.

– Готова? – питає він, коли Дана заціпає останню сережку.

Вона сидить за антикварним туалетним столиком і дивиться у дзеркало на Метью, який стоїть у неї за спиною. Усе це дуже романтично.

– І чому жінки більше не користуються отакими туалетними столиками? – питає Дана.

– Не знаю. А варто було б, – відповідає Метью, зустрічаючись із нею поглядом у дзеркалі і ніжно торкаючись завитка на її довгому волоссі.

– Після вечері можемо посидіти тут біля каміна, попиваючи шампанське, яке нам залишили, – каже Дана, уявляючи цю прегарну картину: лише вони удвох у цій ідеальній кімнаті, при світлі вогню, а за вікном падатиме сніг, поглинаючи усі звуки, так наче зовнішнього світу й не існувало. Як же це відрізняється від їхнього звичного життя.

Метью замикає за ними двері і ховає ключ до кишені.

Коли вони з Даною виходять на сходовий майданчик й окидають поглядом вестибюль, чоловік помічає, що унизу вже зібралися гості. Молодик, який раніше сидів за стійкою реєстрації, змішує напої, невимушено розмовляючи зі жменькою людей, що облаштувалися біля каміна.

– Сьогодні ввечері бар зачинено, – пояснює він, коли пара спустилася сходами і наблизилася до гурту. – Мусимо обходитися без бармена. Сподіваюся, це нічого, – додає.

– Нічого, – запевняє його Метью і всміхається, обіймаючи Дану за талію.

У вестибюлі доволі затишно. Вони вмощуються на дивані навпроти пари приблизно одного з ними віку. Також тут є трохи старший чоловік, який, здається, тримається осібно, і двоє жінок, що сидять разом на дивані навпроти каміна.

– Що будете? – запитує молодик, схвально усміхаючись до Дани.

– Горілку з мартіні, будь ласка, – відповідає вона.

– А мені скотч із льодом, дякую, – замовляє Метью.

– Я Бредлі, – називається їхній бармен.

– А я Девід, – каже чоловік, що приїхав один.

– Він кримінальний адвокат, – додає чоловік, що сидить навпроти Девіда. – Я Іен, а це – Лорен. – Та усміхається їм.

– Я Метью, а це – моя наречена, Дана, – каже Метью.

Іен нахилиється уперед і вказує на жінок на дивані:

– Це Гвен та Райлі.

Гвен киває і стримано посміхається; Райлі глипає на них і коротко посміхається самими лише кутиками губ, а тоді відвертається і втуплює погляд у вогонь.

– Ми знайшли їх у кюветі недалеко звідси, – додає Іен, усміхаючись.

«Цей Іен видається доволі привітним, – думає Метью. – З ним легко розмовляти. І він викликає симпатію».

– Нам дуже пощастило, що вони нагодилися, інакше ми досі стирчали б у тому кюветі, мабуть, замерзли б на смерть, – підхоплює Гвен. Вітер торохтить шибками, ніби підтверджуючи її слова. – Доведеться вранці замовити тягач, щоб дістати машину. Сьогодні вони не змогли приїхати, ясна річ: дороги надто замело.

– А ми якраз встигли, – каже Метью. – Якби трохи забарилися, мабуть, і не доїхали б. Гадаю, завірюха видалася сильнішою, ніж очікувалося.

– І не кажіть, – погоджується Бредлі. – Іноді я геть не розумію цих синоптиків. Мій батько каже, що часом краще просто визирнути у вікно. Він на кухні слухає радіо. Так от, шосе закрили, та й бічними дорогами, кажуть, майже неможливо проїхати. Деякі з наших гостей не змогли до нас дістатися, та, правду кажучи, це навіть на краще. Через погоду в нас і так

не вистачає робочих рук.

– Йой, – зойкає Гвен.

– Не хвилюйтеся, ми зуміємо доглянути за вами належним чином, – промовляє Бредлі зі зухвалою впевненістю.

«Він доволі привабливий хлопчина, – думає Метью, – от тільки надто самовпевнений... мало не нахабний».

– Сподіваюся, хоч електрику не вимкнуть, – каже Лорен.

– Якщо й вимкнуть, – запевняє їх Бредлі, – у більшості кімнат є каміни, а в сараї більш ніж досить дров та хмизу. До того ж про всяк випадок у нас є каганці.

– Звучить навіть непогано, – каже Іен.

Краєм ока Метью зауважує якийсь рух і підводить очі догори. Сходами спускається ще одна пара. Ці старші за нього з Даною, їм, мабуть, уже під п'ятдесят. Чоловік видається чимось роздратованим, а жінка поруч із ним ніби щосили намагається не занепадати духом.

Чоловік підходить до їхньої невеликої компанії й відразу звертається до Бредлі:

– Мені не завадив би скотч із содою.

Тоді бере напій, який простягає йому молодик, і стає біля каміна, залишивши дружину саму біля барного візка.

– Що бажаєте, мем? – запитує її Бредлі.

– Джин із тоніком, будь ласка, – гречно відповідає жінка.

– Прошу, сідайте, – пропонує Гвен, трохи посуваючись на дивані й указуючи на вільне місце поруч себе. Новоприбула обдаровує її вдячним поглядом і вмощується на подушках.

Усіх відрекомендувавши, Іен очікувально дивиться на чоловіка перед каміном.

– Генрі, – каже той, – а це – моя дружина Беверлі.

– Приємно познайомитися, – бурмоче вона.

– Ми саме говорили про завірюху, – каже Лорен. – Бредлі розповідав нам, що нас

засипало снігом зусібіч, але нам нема чого хвилюватися, навіть якщо раптом вимкнуть електрику.

– Тут мобільний не ловить, – скаржиться Генрі. – І вай-фаю немає. Це ніби бути похованим живцем.

Западає вражена тиша.

– У нас ніколи не було стільникового зв'язку, – виправдовується Бредлі, трохи червоніючи від такого докору. – Чи вай-фаю. Це вказано у нашій брошурі. Чимало наших гостей тому і приїжджають до нас, що хочуть відпочити від усього цього.

Метью помічає, як Генрі кидає лютий погляд на дружину, ніби це вона винна у тому, що в готелі немає вай-фаю. Можливо, саме тому чоловік такий роздратований.

– Зате тут прекрасні краєвиди, – з готовністю виголошує Беверлі. – І я бачу, тут багато книжок.

Це правда. Метью помітив чимало книжкових шаф по всьому готелі, заповнених книгами на будь-який смак.

– Я знайшла стару Агату Крісті на своєму приліжковому столику, – підхоплює Лорен.

– Це моїх рук справа, – хвалиться Бредлі. – Я кладу книжки в усіх номерах. Погодьтеся, це набагато краще, ніж коробки з цукерками. Хоча ми й таке робимо, – і він широко усміхається.

– Я гадаю, такий підхід освіжає, – погоджується Лорен.

– Взагалі-то у нас дуже багата бібліотека. Я можу підшукати вам щось інше, якщо хочете. Я добре орієнтуюся в тому, які книжки у нас є. Я майже всі з них перечитав. Гості, звісно, полюбляють читати у бібліотеці, але влітку можна розташуватися у гамаках чи біля басейну, або ж в альтанці.

– Ми просто мусимо повернутися сюди влітку, – каже Метью, всміхаючись до Дани, – після весілля.

– Обов'язково приїжджайте, – запрошує Бредлі. – Влітку тут дуже гарно. Але і взимку не гірше. Після вечері я можу розпалити камін у бібліотеці, якщо хтось захоче посидіти там.

– Ми хотіли б побачити льодовий будиночок, – каже Лорен.

– Що за «льодовий будиночок»? – запитує Беверлі.

Бредлі усміхається.

– Це невелика прибудова, зроблена лише з льоду та снігу. Ми облаштували там бар. Геть усе вирізьблено з льоду – барна стійка, полиці, навіть стільці. Там навіть є химерна льодова скульптура. Єдине, що не зроблено з льоду, – це пляшки, склянки та барні інструменти. Це справді щось неймовірне. Я ще не мав часу розчистити туди доріжку, але візьму снігоочисник, і завтра льодовий будиночок буде відчинено, обіцяю.

– Там, мабуть, холодно, – зауважує Гвен.

– Вам знадобиться куртка, – визнає Бредлі.

Атмосфера у вестибюлі змінилася, відколи до них приєдналися Дана та Метью. Лорен не могла не помітити, як чоловіки відреагували на прихід Дани. Бредлі відкрито витріщається на неї, розливаючи напої. Старші чоловіки краще приховують своє зацікавлення; а втім, і сліпому видно, що невимовна Данина краса зачепила кожного. Вони всі наче якось виструнчилися чи що. Навіть Іен. Роздратована, Лорен легенько копає його ногою, і той знову зосереджується на ній.

Лорен знає, що вона й сама жінка красива, і в неї немає сумнівів, що Іен теж такої думки. Але Дана належить до зовсім іншого класу. І річ не лише у її вроді, яку важко ігнорувати. Дана буквально випромінює чарівність, і вона свідомо своєї краси. А тому поруч із нею кожна інша жінка в кімнаті мимоволі відчувається другосортною. Лорен давно помітила, що в жінках виняткової вроди є щось таке, що змушує їх думати, ніби вони мають право на все, чого тільки забажають.

Лорен похоплюється, що й сама витріщається на Дану. Раптом, ніби відчувши на собі погляд, та дивиться просто на неї. Усмішка не сходить з Даниного миловидного обличчя, коли її погляд затримується на Лорен.

Дана когось їй нагадує, от тільки Лорен не може пригадати, кого саме. Можливо, Дана просто асоціюється у неї з усіма тими жінками, що красуються на екранах телевізорів чи сторінках журналів, нагадуючи решті про їхні вади. Лорен першою відводить погляд.

І помічає, що Гвен та Райлі теж спостерігають за Даною.

П'ятниця, 18:45

Коли Джеймс виринає з кухні і заходить до вестибюля, щоб перевірити, як там гості, він бачить коктейльну вечірку в повному розпалі. Гості розмовляють між собою, й у кімнаті панує жвава атмосфера. Кожен уже встиг вихилити по кілька напоїв. Це, а також той факт,

що через хуртовину вони опинилися в тимчасовій пастці в цьому готелі, має властивість згуртовувати людей.

Його син підводить голову, коли Джеймс заходить до вестибюля. Бредлі саме тримає в руках відкорковану пляшку шампанського «Вдова Кліко». Він доволі ефектний молодик, і пасмо волосся, що спадає йому на чоло, додає Бредлі франтуватого шарму. Хлопець високий, стрункий, спортивний, і має напрочуд невимушений вигляд у чорних штанах та білосніжній сорочці. Бредлі почувається комфортно в будь-якій одежі. І він чудово ладнає з гістьми. Впевнений у собі й товариський, точнісінько як його покійна мати. От Джеймс воліє залишатися за кулісами, проводячи час на кухні у своєму фартуху або ж за рахунками. А втім, йому неспокійно за Бредлі. Чоловік боїться, щоб син не перетнув межу. Бредлі все ще юний та імпульсивний. Йому слід пам'ятати, що він – прислужник, а не гість. Є певні межі, яких потрібно дотримуватися. Бредлі не завжди вдавалося вчасно зупинитися, коли йшлося про обмеження.

Усі жінки саме п'ють шампанське зі старомодних келихів-кубків. Іноді якийсь гість попросить подати йому традиційний фужер, але більшість радо насолоджується декадентським духом двадцятих. Джеймсові теж більше до вподоби келихи. Вони чудово пасують його готелю.

Бредлі відрекомендовує гостей. Тепер Джеймс може звести обличчя з іменами.

– Ми перейшли на шампанське, – каже Лорен, піднімаючи келих.

– Прекрасний вибір, – хвалить Джеймс.

– Якщо вже нас засипало снігом, ми вирішили скористатися з ситуації, – проголошує Дана, разюче вродлива молода жінка, на чиєму пальці виблискує обручка з великим діамантом.

– Дами святкують, – промовляє Генрі, стоячи біля каміна й підносячи келих, – а чоловіки просто напиваються.

– Ми вже з усіма познайомилися, Бредлі? – питає Іен. – Це всі гості, що зупинились у готелі?

– Ні, є ще одна гостя, – відповідає Бредлі. – Приїхала сьогодні вранці. Проте не думаю, що нам доведеться часто її бачити. Вона каже, що пише книжку і хоче спокою.

– Книжку? – перепитує Дана. – А про що?

– Гадки не маю. Вона не казала.

– А як її звати? – питає Гвен.

– Кендіс Вайт, – каже Бредлі. – Ви її знаєте?

Усі присутні хитають головами.

– Менше з тим, оце й усі, – запевняє Бредлі. – І більше вже ніхто не приїде, не в таку погоду.

5

Кендіс Вайт сидить за антикварним письмовим столом перед вікном у своєму номері й милується зимовим пейзажем, радіючи, що приїхала раніше, ще до заметілі. За цілий день вона вже встигла чимало зробити.

Жінка виїхала з Нью-Йорка ні світ ні зоря, відчайдушно прагнучи втекти якомога далі. Останнім часом вона ніби клубок образи й оголених нервів. Не те щоб у неї була власна родина, яка її потребує, – чоловік у пом'ятому одязі й милі дітки з липкими рученятами. Кендіс виправляє себе: якби у неї й були діти, то зараз вони були б підлітками, і, мабуть, не такими уже й милими. Іноді вона так робить: уявляє, якими були б її діти, у різному віці й за різних обставин, якби вона їх мала. Якби їй пощастило в коханні. Але ні. Їй у коханні не таланило. Як виявилось, щасливий кінець не для неї. Натомість, оскільки вона єдина з трьох сестер, яка так і не вискочила заміж, – і єдина лесбійка у родині, – саме на її плечі звалилася лєвова частка турботи про їхню овдовілу матір, коли та досягла похилого віку, адже дві егоїстичні сестри Кендіс надто зайняті власними люблячими родинами, які поглинають весь їхній час та увагу.

Іноді Кендіс здається, що її ошукали двічі. Вперше, коли їй було відмовлено в простому щасті, яке її сестри приймають за належне, і вдруге, коли на неї повісили невдячний, виснажливий, деморалізуючий обов'язок піклуватися про пристарілу матір. Не те щоб вона не любила свою маму. Просто це... важко. І сумно. Залежність, принизливі тілесні потреби, той факт, що половину часу мама її навіть не впізнає. Це висотує з Кендіс усю креативність і заважає їй працювати. Саме тому їй так потрібні ці кілька днів спокою, щоб закінчити книжку.

Її сестри перебирають на себе турботу про матір, лише коли Кендіс мусить їхати за місто у відрядження, що останнім часом траплялося рідко. Вони розслабилися, звикли повністю покладатися на неї й дедалі рідше почали відвідувати матір. Їхні власні сім'ї важливіші, а «у Кендіс же немає сім'ї; Кендіс усе зробить». Вона мимоволі повторює їхні слова самими губами, беззвучно та з сарказмом, майже на автоматі, і обличчя викривляється

в ехидну посмішку.

Що ж. Якщо ця книжка вийде хоч наполовину такою успішною, як сподівається Кендіс – і пророкує її агент, – їм усім доведеться переглянути свої погляди. Сімейна динаміка муситиме змінитися. Кендіс робить над собою зусилля і переводить погляд із темряви за вікном на екран ноутбука.

Вона надто відволіклася. Потрібно написати принаймні ще одну сторінку перед вечерею. Кендіс позирає на годинник й усвідомлює, що пропустила коктейлі. Для будь-якого письменника це велике упущення. Жінка знову дивиться на монітор перед собою. Шкода цього останнього абзацу, але він тут зайвий. Виділяє його і натискає «Видалити».

Кендіс знімає окуляри для читання і потирає очі. Мабуть, потрібно зробити перерву. Вона продовжить після вечері. За вечерею подаватимуть вино.

Вона вкотре повторює собі, що мусила поїхати від мами, щоб закінчити рукопис, і намагається не почуватися за це винною.

Їй дуже потрібно написати останні десять тисяч слів, але ще їй потрібно їсти.

Від цієї книжки чимало залежить. Це перша за довгий час власне її робота. Майже двадцять років Кендіс сяк-так заробляла собі на прожиття як авторка документальної літератури, та останнім часом вона більше працювала як літературна рабиня, беручись за все, що завгодно: починаючи від книжок із саморозвитку і закінчуючи бізнес-літературою. От тільки більшість цих геніїв, за кого вона писала, були не особливо успішними, і Кендіс вважала, що вся їхня «мудрість» не варта паперу, на якому надрукована. Та доки їй платили, жінці було байдуже. Коли вона тільки почала, це був непоганий заробіток. Працювала, коли їй зручно, і познайомила з кількома цікавими людьми. Отримала змогу поподорожувати – коштом клієнтів, – і замолоду це було вагомою перевагою. Тепер же вона воліла б подорожувати набагато менше, а заробляти набагато більше.

Кендіс сподівається, що ця книжка – її власна книжка – принесе їй золоті зливки.

Закривши ноутбук, Кендіс підводиться, критичним поглядом окидає себе в дзеркалі до підлоги і вирішує, що спускатися на вечерю в лосинах не найкраща ідея. Тому переодягається в пристойну спідницю й колготки і пов'язує на шию шовковий шарф. Розчісує волосся й наново зав'язує його в акуратний хвостик, наносить свіжу помаду і рушає вниз.

П'ятниця, 19:00

Коли настає час вечері, гості переходять до ідальні. Тут усе готово для фуршету. Уздовж

стіни тягнуться довгий стіл, заставлений накритими кришками срібними мармітами з гарячими стравами, тарілками з салатами й корзинами з хлібом та булочками. Блискуча підвісна люстра заливає приміщення м'яким світлом. Повсюди розставлені столики – для двох або чотирьох осіб, – застелені білими лляними скатертинами. Незабаром залу заповнює тихе постукування срібними приборами по добротному фарфоровому посуді, коли гості розбирають тарілки й накладають собі частування.

Девід Пейлі повільно наповнює тарілку, трохи вагається біля смаженої яловичини, хрону та різноманіття гарячих страв, але зрештою зупиняє свій вибір на картопляному гратені зі спаржею і замислюється, де ж йому сісти. Насправді він міг би підсісти до будь-кого, окрім хіба що зарученої пари: вони мають такий вигляд, ніби хочуть побути наодинці, і вже зайняли столик на двох у кутку. Незнайома жінка приблизно його віку – схоже, письменниця, – також вибрала столик для двох. Мабуть, Девід міг би підсісти до неї, але вона видається не надто привітною. Вона ні з ким не привіталася, коли спустилася до ідальні, а зараз демонстративно втупилася в журнал на столі. Найбільше Девідові хотілося б приєднатися до темноволосої жінки, Гвен, і її трохи нервової подруги.

Гвен і Райлі вже наповнили свої тарілки і тепер сидять за столиком, розрахованим на чотирьох. Девід підходить до них і ввічливо запитує:

– Можна до вас приєднатися?

Здивовані, обидві жінки підводять голови; його змірюють поглядом дві пари знервованих очей. Девід бачить, що погляд Райлі затуманився від кількості надто швидко випитого алкоголю. А от Гвен зблизька навіть іще чарівніша; у неї бліде витончене обличчя і гарне темне волосся. Риси її обличчя радше приглушені, ніж виразні; на таке обличчя він міг би дивитися цілу вічність. Девід сам дивується таким думкам; вони ж лише нещодавно познайомилися. Раптом йому хочеться, щоб вона була тут сама цими вихідними, як і він, і щоб вони могли познайомитися ближче. А так ситуація доволі незручна, особливо якщо зважати на те, що її подруга Райлі всім своїм виглядом показує, що воліла б обійтися без його компанії.

Девід бачить, що Гвен зиркає на подругу, але та лише знизує плечима: не «так», але й не «ні». Не те щоб грубо, але й не дуже привітно. Гвен повертається до нього й каже:

– Так, звісно. Прошу, сідайте.

Чоловік сідає біля Райлі, навпроти Гвен, щоб мати змогу дивитися на неї.

– Ви тут самі? – питає Гвен й одразу вкривається ледь помітним рум'янцем. Девіда зачаровує те, як кров приливає до її щік.

– Так, – відповідає він. – Сам-один. Я приїхав сюди, щоб побути подалі від метушні й

подумати.

Він і сам не знає, чому їй це розповідає.

– Он як, – ввічливо каже вона.

Девідові некомфортно розповідати про себе, але він не хоче видатися надто настирливим, розпитуючи Гвен про її життя. «З таким підходом тем для розмови майже не залишається», – дорікає собі.

– Ви кримінальний адвокат? – питає Гвен, коли мовчанка загрожує перерости в незручну.

– Так, – видобуває з себе Девід. Як на диво, чоловік не знає, що іще сказати. Йому заплітається язик. Зазвичай такого з ним не трапляється, але зараз він відчуває, що її подруга випромінює заледве приховану ворожість, і це вибиває його з колії.

– Це, мабуть, дуже цікаво, – з готовністю підхоплює Гвен. – І нелегко. А ще, гадаю, виснажливо.

– Так, – підтверджує він.

Деякий час за столом чути лише дзенькання столових приборів об витончену порцеляну, поки всі трое насолоджуються смаженим біфштексом. Девідову увагу привертають світлові відблиски від свічок на віконних шибках.

– Що привело вас сюди цими вихідними? – врешті-решт питає чоловік.

Можливо, її подруга піде нагору, і вони з Гвен зможуть посидіти біля каміна й поговорити. Йому цього дуже хотілося б.

Та кидає погляд на Райлі.

– Ми просто вирішили кудись вибратися на вихідні, у дівочій компанії, – каже вона.

– Он як.

Що ще можна на це відповісти? Проти «дівочої компанії» не попреш.

– Ми з Райлі разом вчилися на журналістиці. Вона працює в «Нью-Йорк Таймс».

Девід нервово зиркає на Райлі, і всередині в нього все скручується від страху.

– А от я ані дня не працювала за фахом, – звіряється Гвен.

– Правда? – питає Девід, а у самого думки витають десь далеко. – Чим же ви займаєтеся?

– Працюю у відділі зв'язків з громадськістю у невеличкій фірмі в Нью-Йорку.

– І як, подобається? – Девід починає продумувати план утечі.

– Здебільшого так, – каже вона. – Іноді буває дуже цікаво, а іноді можна вмерти від нудьги. Як і більшість професій, звучить набагато захопливіше, ніж є насправді.

Вони ще деякий час розмовляють, ні про що конкретне. Коли настає час кави й десерту – на довгому фуршетному столі з'явилися англійський трайфл та шоколадні брауні, – Райлі раптом обертається до Девіда і, хоч їй заплітається язик, каже, зазираючи йому прями́сінько в очі:

– Я ніяк не можу пригадати, звідки вас знаю... Як, ви казали, ваше ім'я?

Чоловік спокійно дивиться на неї, відмовляючись тушуватися під її прискіпливим поглядом.

– Девід Пейлі, – відповідає, приготувавшись до удару.

Зрештою, Райлі журналістка. У них не існує такого поняття, як докори сумління. Девід знає, що його вихідні буде зруйновано.

Бeverлі Салліван насилу переживає вечір. Як так сталося, що після двадцяти років шлюбу їм із чоловіком навіть нема про що поговорити? Виявляється, коли навколо них не крутяться діти, постійно перериваючи й відволікаючи, їм двом майже нічого сказати одне одному. Раніше все було не так. Колись їм було комфортно разом. Здається, за усі ці роки сімейних трапез вони розучилися спілкуватися між собою. «Треба було частіше наймати няньку, а самим вибиратися в ресторан або що, як радять усі ті експерти», – з гіркотою думає жінка.

Як на зло, з того місця, де вона сидить, їй прекрасно видно до непристойності красиву заручену пару, що усамітнілася в кутку. Вони роблять усе те, що зазвичай роблять закохані: зазирають одне одному в очі, безперестанку всміхаються й не марнують нагоди торкнутися партнера, раз по раз заходячись веселим сміхом.

«Такі молоді, – думає Беверлі. – Вони й гадки не мають, що на них чекає».

Добре, що решта гостей за сусідніми столиками так поглинуті власним товариством, що ніхто й не помічає, як вони з чоловіком не перемовилися і словом.

Здається, Генрі досі сердиться через відсутність вай-фаю. Чи, може, це через щось інше?

Однак Беверлі навіть не уявляє, що це могло б бути. Готель просто чудовий. Генрі сам погодився сюди приїхати. Може, він просто не може розслабитися і почувається винним, що не залишився удома, щоб надолужити дещо по роботі. Врешті-решт Беверлі кличе чоловіка по імені, щоб привернути його увагу. Коли жінці це нарешті вдається, вона стиха запитує:

– У чому річ?

– Що? Ні в чому, – Генрі кладе собі ще один шматок неперевершеного смаженого біфштексу.

– Ти заледве сказав до мене два слова, відколи ми сюди приїхали, – м'яко зауважує вона, намагаючись показати, що зовсім не бажає спровокувати сварку.

Правду кажучи, Беверлі трохи здивована. Удома в них завжди обмаль часу для себе, а проте вони ніколи відверто не ігнорували одне одного, просто були надто заклопотані. Щось змінилося, і вона не знає, що саме.

– Просто багато чого на думці, – каже він з викликом у голосі.

– Не хочеш розповісти? – питає Беверлі.

Генрі дивиться на дружину так, ніби зважує, що їй сказати. Від цього їй стає ніяково. Можливо, у них є проблема, про яку вона не знає.

– Робота, як завжди, – промовляє Генрі, – але я не хочу говорити про справи цими вихідними.

– Добре, – погоджується Беверлі, відпиває трохи вина й несміливо всміхається чоловікові. – Зрештою, ми приїхали сюди, щоб відпочити. – Вона намагається погамувати неспокій.

Беверлі приготувала для нього подарунок, який точно змусить його забути про всі проблеми.

Лорен з цікавістю спостерігає за гостями за іншими столиками. Люди завжди її цікавили, їй подобалося спостерігати за ними, вивчати їхню поведінку, намагатися збагнути, що змушує

їх чинити так, а не інакше. Чому, наприклад, та жінка Райлі, яка сидить за столиком разом із Гвен та Девідом, видається такою знервованою? Вона постійно озирається через плече й оглядає залу, ніби боїться, що хтось вкраде її вечерю.

Іен скинув черевика, залишившись у шкарпетці, і тепер погладжує її ногу під столом.

– Ти що, фліртуєш зі мною? – питає Лорен з удаваною скромністю, переводячи увагу на чоловіка, що сидить навпроти неї. Він страшенно привабливий, але жінці ніколи не вдавалося зосередитись на чомусь надовго. Її меткий розум встигає усюди. На щастя, Іен, здається, зовсім не заперечує. Гості готелю цікавлять його не менше, ніж її.

– Що з цією Райлі? – стишивши голос, питає його Лорен.

– Не знаю. Але вигляд у неї такий, ніби вона втекла з клініки для алкоголіків, – каже Іен, теж перейшовши на шепіт.

Лорен переводить увагу на адвоката, який розмовляє з Гвен. Вона спостерігала за мовою його тіла весь вечір. Щось у ньому змінилося. Зараз чоловік напружений, сидить, відхилившись назад, так, ніби хтось сказав йому щось неприємне. Ще зовсім недавно Девід усім своїм тілом подавався до гарненької Гвен, усміхаючись до неї й нахиляючи голову набік, немов птах, що шукає собі пару. Може, Райлі звеліла йому забиратися під три чорти?

Погляд Лорен повільно ковзає до того кутка, де вечеряє заручена пара. Її очі звужуються. Вона чомусь одразу незлюбила Дану, ще коли вони пили коктейлі у вестибюлі. Може, Данина краса вселила в неї страх. А може, Лорен не сподобалось, як та жінка хизувалася своєю діамантовою обручкою. Не те щоб вона пхала її всім під носа, мовляв: «Ось, це моя обручка, хіба вона не розкішна?» Але вона постійно розмахувала своїми ідеально наманікюреними ручками, так що перстень просто неможливо було не помітити. Великий діамант виблискував, коли Дана поправляла волосся чи піднімала келих шампанського, так само як і її очі, коли жінка дивилася на свого нареченого. Вона уся блискуча і яскрава. «Що ж, у неї блискуче і яскраве життя», – думає Лорен. А тоді переводить погляд на чоловіка, з яким заручена Дана.

Що Лорен думає про нього? А те, що він із тих, хто колекціонує блискучі та яскраві речі.

Вона переходить до Кендіс Вайт, яка проводить вечір одна за столиком на двох і вдає, що читає журнал. Але насправді не зводить очей з Девіда, адвоката, що сидить спиною до неї. Лорен замислюється, чому Кендіс витріщається на цього чоловіка. Може, він їй сподобався. Девід, без сумніву, привабливий, це й сліпому видно. «Що ж, нехай щастить, – думає Лорен. – Адвокат явно зацікавився молодшою і гарнішою Гвен».

Кендіс нарешті відриває погляд від Девіда й починає пильно роздивлятися Дану та Метью.

Вони дуже гарна пара, але на обличчі Кендіс відбивається щось таке... Здається, вона звідкись знає Дану. А може, то вона впізнала Метью. Лорен не певна. Та, здається, тепер увага Кендіс рівномірно розподіляється між яскравою молодого паром і стриманим адвокатом.

Сама ж письменниця на вигляд доволі простакувата. Темне волосся заплетене ззаду в тугий хвіст, щоб не спадало на обличчя. Міцної статури. Прагматична спідниця й светр, і такі ж прагматичні окуляри. Здається, з неї вийшла б компетентна медсестра. Єдина кольорова пляма на ній – це гарний шовковий шарф, пов'язаний на шиї. Не те щоб страшенька, але поволі зістарюється. Мабуть, наближається до сорока. Лорен лише злегка цікавить, яку ж книжку та пише.

«Тут так гарно й затишно, – думає Лорен, – у цій чарівній залі з приглушеним світлом і з вітром, що завиває надворі, брязкаючи шибками, ніби щось намагається увірватися досередини».

Дана відпиває ще один ковток неперевершеного вина, на мить відриває погляд від Метью й оглядає залу. Яке життя все-таки непередбачуване.

Вона саме думає, який світ тісний, коли раптом лунає оглушливий зловісний гуркіт.

Дана підскакує й помічає, що всі присутні теж вражено попідводили очі від страв.

Бредлі, який саме замінює тарелі на фуршетному столі, всміхається:

– Не хвилюйтеся. Це просто сніг падає з даху.

– Боже, – видихає Дана й сміється, можливо, трохи загучно. – А такий звук, ніби то чиесь тіло впало!

– І не кажіть! – погоджується Бредлі.

Райлі вдається тримати себе в руках лише завдяки алкоголю. Жінка знає, що виставила себе на посміховисько у вестибюлі, вихиляючи вино й шампанське, як матрос з багаторічним стажем. Але вона – журналістка; пити вміє. Та й протягом останніх кількох років, відколи її почали відправляти у потворні, небезпечні куточки світу, вона не раз вихиляла чарку-другу, так би мовити, з лікувальною метою.

Насолодитися вечерею у Райлі не вийшло. Їй не сподобалося, як цей адвокат вклинився за їхній столик. У нього на обличчі було написано, що Гвен йому припала до смаку, і це муляло Райлі. Це вона завжди була популярна серед чоловіків, а не Гвен. Райлі була разючою особистістю, це її чоловіки завжди помічали й за нею починали упадати. Але не сьогодні. Більше ні. Саме цей простий факт, краще за будь-що інше, нарешті змусив її

збагнути, як же сильно вона змінилася.

Однак зовсім не ревнивістю була продиктована її неприязнь до адвоката. Щось у ньому насторожувало Райлі. Якийсь напівзабутий спогад майорів на краю її свідомості, каламутячи думки. І жінка ніяк не могла його вхопити. Райлі вже чула адвокатове ім'я раніше; і з ним був пов'язаний якийсь скандал. От би в готелі був інтернет; вона б його зауглила.

Хоч Гвен явно імпонувала Девідова увага, Райлі трохи остудила їхній маленький роман, відверто спитавши адвоката, хто він такий. Судячи з того, як той одразу ніби води в рот набрав після того, як дізнався, що вона журналістка, Райлі була переконана, що щось тут не чисто. Девід відмовився від десерту і відкланявся, сказавши, що хоче почитати у бібліотеці. Відколи чоловік пішов, Гвен притихла.

Їй шкода, що Гвен мусить спіткати розчарування, але Райлі завжди захищала подругу, ще з тих часів, як вони були сусідками в гуртожитку. Цими вихідними Гвен мала б допомагати Райлі, але та знову мимоволі повернулася до своєї старої ролі. Відчуття непогані, особливо для людини, якій часом буває важко просто пережити ще один день.

— Може, підемо нагору? Я втомилася, — пропонує Райлі.

Гвен вагається.

— Власне, я ще не дуже втомлена, — каже вона. — Мабуть, піду до бібліотеки, виберу собі книжку, — додає, відводячи погляд.

Райлі дратується.

— Я думала, ти привезла з собою книжку, — промовляє холодно.

Вони обидві знають, що це правда. Обидві знають, що насправді Гвен обирає, чи піти нагору з Райлі, чи провести час із симпатичним адвокатом. Райлі хоче, щоб Гвен обрала її. Цікаво, якою подругою це її робить — такою, що хоче захистити Гвен, чи такою, що відчайдушно чіпляється за неї, немов п'явка.

— Ти не проти повернутися до номера сама? — питає Гвен. — Я недовго.

— О, та не хвилюйся ти за мене, — уїдливо кидає Райлі. — Не пропаду.

П'ятниця, 20:25

Девід у бібліотеці сам-один. Це велика кімната у глибині готелю, ліворуч від головних

сходів і за вітальнею. Вона наче зійшла зі сторінок вікторіанських романів: щось середнє між бібліотекою і чоловічою курільнею. Як і в барі у передній частині готелю, тут дуже затишно. Біля західної стіни розташований великий камін, над яким висить старовинна мисливська рушниця, а над нею – оленяча голова з рогами вражаючого розмаху. Вона дивиться на Девіда скляними очима. Дерев'яна підлога застелена поношеним персидським килимом. Праворуч від каміна стоїть старий диван, а навпроти нього – пара крісел. Засклені двері, імовірно, виходять на веранду, однак зараз надворі так темно, що важко сказати напевне. У кутку, тому, що найближче до дверей, стоїть великий письмовий стіл, і Девід зупиняється на хвилинку, щоб помилуватися ним. Однак найбільше чоловіка вражають книжкові полиці. Він проводить по них рукою, дивуючись майстерності, з якою їх виконано. Полиці заставлені найрізноманітнішими книжками – від старих наборів у шкіряній палітурці до сучасних книг у твердій обкладинці та пошарпаних м'яких томиків. Усе розкладено в ідеальному порядку й позначено маленькими латунними табличками з написами: «художня література», «кримінал», «прикладна література», «історія», «біографія». Девід підозрює, що це справа рук Бредлі. Він бере з нижньої полиці цікаву на вигляд книжку – фотоальбом, власне, – зі світлинами з невдалої експедиції Шеклтона. Ця книжка, на диво, дуже пасує до кімнати. Угорі горить тьмяне світло, але Девід вмикає ще й настільну лампу і сідає у глибоке шкіряне крісло. Що може бути краще, ніж сидіти біля каміна у цій затишній кімнаті й читати про випробування, які довелося пережити безталанному екіпажу «Ендюранса» на Південному полюсі? От тільки камін не горить, і в кімнаті холоднуватو.

Девід із жалем думає про Гвен. Треба ж було її подрузі виявитися журналісткою «Таймс». Решту вихідних він триматиметься від них подалі. Не вистачало тільки, щоб хтось знову копирсався в його минулому.

Він із головою занурюється у читання, аж поки його зосередженість не перериває звук жіночого голосу:

– Це ви, Девіде?

То Гвен, і, незважаючи на застанову, зроблену кілька хвилин тому, чоловіка враз охоплює радість.

– Так.

Він обертається і бачить її на порозі, саму.

– Пригадую, ви казали, що хочете зайти до бібліотеки.

«Яка ж вона вродлива», – думає він, підводячись із крісла.

– Це просто ідеально, – каже Гвен, заворожено роззираючись довкола.

– Ще б пак, – погоджується Девід. Чомусь був певен, що їй тут теж сподобається.

– Цікаво, куди всі поділися? – задумливо промовляє він, почуваючись, ніби хлопчисько.

– Райлі втомилася і пішла спати, – засоромившись, відказує Гвен. – Думаю, дехто з гостей досі в ідальні, випивають по останньому келиху.

– Я можу попросити Бредлі розпалити тут камін, – каже Девід.

Гвен киває, але він не може змусити себе покинути її, щоб піти шукати молодика.

Разом вони починають уважно розглядати книжки на полицях. Чоловікові подобається стояти поруч із нею, коли за вікном бушує хуртовина. Після особливо гучного пориву вітру вони обоє повертають голови до скляних дверей.

– Гадаєте, завірюха посилиться? – питає Гвен.

«Навіть якщо й так, мені байдуже», – думає Девід, але вголос не каже. Йому нічого так не хочеться, як опинитися тут у пастці, з нею.

– Не знаю, – каже він.

– Що ж обрати? – роздумує Гвен уголос, стоячи лише за кілька дюймів від нього.

Девід показує на велику книжку, що лежить розгорнута на скляному столику, де він її залишив.

– Я читаю про трагічну експедицію до Південного полюса.

– Ідеально для сьогоднішнього вечора!

Гвен походить між полицями, проводячи вказівним пальцем по книжкових корінцях. Щось привертає її увагу, і вона витягає один томик.

– О! Я чула про цю книжку, – каже вона. – Давно збиралася почитати.

Девід кидає погляд на назву – «Підозри містера Вічера, або Вбивство у маетку “Роуд-Гілл”».

– Обожаю хороший детектив, а ви? – запитує Гвен.

П'ятниця, 20:50

Після вечері Іен з Лорен – обое трошки захмелілі – піднімаються головними сходами. Чоловік не може дочекатися, коли вони опиняться у ліжку. Їхній номер на третьому поверсі, наприкінці коридору. Коли вони нарешті дістаються туди і Лорен починає копирсатися з замком, трохи далі Іен помічає ще одні двері. Мабуть, за ними службові сходи, що проходять задньою частиною будівлі і закінчуються десь біля кухні. У давнину ними, певно, користувалися слуги: їм би нізащо не дозволили ходити головними сходами, що прикрашають вестибюль.

Іен натискає на клямку і штовхає двері. По той бік донизу збігають доволі вузькі прості дерев'яні східці, вкриті шаром пилу й погано освітлені.

– Що ти робиш? – питає Лорен.

– Просто дивлюся, – каже він.

– Які непристойності у тебе на думці цього разу, Іене?

Вона у нього на думці. Іен хапає Лорен за руку і тягне за собою.

– Ходи зі мною, мала, – каже він, пестячи її шию, і починає поволі розстібати їй блузку. – Ну ж бо, ніхто не побачить.

Жінка м'яко протестує, поки він затягує її на сходовий майданчик.

Генрі та Беверлі після вечері повертаються до свого номера на другому поверсі.

– Я, мабуть, трохи почитаю перед сном, – вирішує Генрі.

– А я прийму ванну, – відповідає його дружина.

Беверлі зникає у мармуровій ванній кімнаті, прихопивши з собою дорогий сексуальний пеньюар, який купила спеціально для цих вихідних. Чоловік навіть не помічає, що вона щось замислила, і вже уткнувся носом у книжку.

Вони так давно не кохалися. Зважаючи на те, що вдома у сусідніх кімнатах сплять підлітки,

та й самі вони під кінець дня страшенно втомлені та дратівливі, фізична частина їхнього шлюбу сильно постраждала. Час має властивість просочуватися крізь пальці. Але Беверлі зробить усе від неї залежне, щоб це виправити. Вона вішає новий пеньюар – шовк шампанського кольору з мереживом відтінку слонової кості – на дверцята і якусь мить милується ним, поки ванна наповнюється водою. Генрі його ще не бачив. Ото він здивується. Давненько Беверлі вже не одягала таку білизну. Зараз їй навіть соромно згадувати ту стару потерту піжаму, в якій вона зазвичай ходить удома, день за днем. Сексуальний пеньюар допоможе їй знову відчути себе жаданою. Жінка додає до води бульбашок і, залізши у ванну, занурюється у воду. Ці вихідні стануть для них із Генрі новим початком. Можливо, вони навіть довше посплять завтра вранці, а потім замовлять сніданок у ліжко, як колись, у давні часи.

За деякий час вона виходить з ванни, почувавшись незрівнянною у шовковому пеньюарі, її шкіра м'яка і пахне трояндами. Беверлі підходить до ліжка, де сидить Генрі. Коли він підводить голову, відірвавшись від книжки, Беверлі кокетливо усміхається і, хтозна чого, раптом соромиться. Сміх та й годі.

Та його реакція зовсім не така, як вона очікувала. Генрі видається радше пригніченим. Те, що відбивається на його обличчі, точно не можна назвати радістю чоловіка, який вважає свою дружину привабливою.

Це шок.

Генрі швидко оговтується і каже:

– Вибач, люба. Я просто... дуже втомлений.

Беверлі ніби дали ляпаса, хоча насправді це до неї повертаються її ж власні слова. Жінка відчуває, як кров приливає їй до обличчя і сльози обпікають очі. Вона відчувається настільки ображеною, що не знаходить підходящих слів. Як вона могла так помилятися?

– Я думала, ми приїхали сюди, щоб побути удвох, – каже вона, намагаючись не розплакатися. – Щось не здається, щоб ти був дуже в цьому зацікавлений.

Генрі глибоко зітхає і відкладає книжку вбік. А тоді тихо промовляє:

– Можливо, уже надто пізно.

Надто пізно? Він же це не серйозно. Цього не може бути. Тепер Беверлі таки починає плакати, розмазуючи сльози по обличчю. Ображена, налякана і присоромлена, вона стоїть тут перед ним у тоненькому пеньюарі, який нічого не приховує. У цьому й була вся суть! Краще б Беверлі не заходила до того дорогого магазину білизни кілька тижнів тому, розчервоніла й сповнена надії. Краще б вони взагалі не приїжджали до цього місця, краще

б їй ніколи не спадала на думку ця ідея. Беверлі не хоче дивитися, як її шлюб остаточно розвалюється. Треба було залишити все, як є; може, вони могли б і далі жити цілком дружно, ігноруючи одне одного, надто заклопотані, щоб придивлятися до свого життя, своїх відносин, зосередившись на дітях, які їх ще й як потребують. Беверлі не зовсім певна, що хоче розглядати їх двох – їхні стосунки – під мікроскопом. Невже вона справді наважиться відкрити цю бляшанку з хробаками? Жінці раптом стає страшно, що ж Генрі скаже далі. Вона боїться залишитися одна, боїться бути покинутою. У неї є кар'єра, але Беверлі не відчувається аж такою незалежною. У фінансовому плані розлучення зруйнує їх обох. Вони обое це знають. «Якщо він хоче на вихід, – нажахано думає Беверлі, – то мусить почуватися дуже нещасним».

Може, дійсно вже надто пізно. Беверлі відчувається дурепою, бо ні про що не здогадувалася й гадки не мала, про що думав Генрі. Усі ці думки блискавкою проносяться в її голові, поки вона стоїть посеред кімнати у дорогому негліже і її груди та руки вкриваються гусячою шкірою. Соромлячись перед власним чоловіком, вона схрещує руки на грудях, що, як тепер їй здається, вульгарно вивалюються з пеньюару. Можливо, Генрі хоче покінчити з нею. Думки мчать одна поперед одною, немов потяг, що втратив керування і тепер несеться назустріч катастрофі. Їй хочеться принести свій теплий халат і тугіше закутатися в нього, але вона надто приголомшена, щоб рухатись. Беверлі важко опускається на ліжку, робить глибокий вдих і питає:

– Що ти маєш на увазі?

Генрі зітхає і відповідає з жалем у голосі:

– Ми не щасливі, Беверлі, і вже давно.

Вона не знає, що на це сказати. Звісно, вони не щасливі. Її друзі – з непосильними іпотеками, вимогливими роботами, проблемними дітьми та пристарілими батьками – також не щасливі. На цій стадії їхнього життя неможливо бути щасливим, не з усіма зобов'язаннями й стресовими ситуаціями, з якими їм постійно доводиться стикатися. «Він поводить себе, немов дитина», – Беверлі вражено дивиться на чоловіка, не ймучи віри почутому. У нього, мабуть, щось на зразок кризи середнього віку. Він як те розбещене дитя, що хоче постійно бути щасливим, не розуміючи, що це неможливо. Життя так не влаштовано. Генрі не може бути одним із тих чоловіків, що одного дня раптом усвідомлюють, які ж вони нещасні, й вирішують усе кинути і робити, що їм заманеться. Звісно ні. Вона не може просто все покинути і робити, що їй хочеться, аби лишень бути щасливою. Жінкам така розкіш не доступна. Суспільство їм цього не дозволить. А от чоловіки роблять це повсякчас. Беверлі відчуває гіркоту, що піднімається з її нутра, не тільки проти Генрі, а й проти всього світу. Вона відчувається такою безпорадною, ще безпораднішою за нього. Їй самій ніколи не вистачало егоїзму, чи часу, якщо вже на те пішло, щоб запитати себе, що зробило б її щасливою.

Бевєрлі сидить на ліжку й дивиться на свого чоловіка, думаючи, яка вона близька до того, щоб усе втратити. Але, можливо, ще не пізно. Якби ж Генрі сказав, що ляпнув, не подумавши; що, звісно, він її кохає і хоче, щоб у них усе налагодилося; він розуміє, що на них багато навалилося і їм обом нелегко; і що вони повинні допомогти одне одному, докласти більше зусиль, щоб удовольнитися тим, що мають, – тоді, Бевєрлі певна, вони змогли б полюбити одне одного знову. Вона не готова здатися. Ще ні. Вона чекає, але він мовчить.

Нарешті вона промовляє:

– Тобто ти не щасливий?

Її голос звучить спокійно, виражено, але насправді жінка хоче відлупцювати Генрі, ніби набурмосену дитину. Саме таким Бевєрлі зараз його й бачить – егоїстичною дитиною, і вона була б рада поставити його на місце так само, як колись могла поставити на місце власних дітей, до того, як вони перетворилися на свавільних і некерованих підлітків.

Коли чоловік і далі мовчить, вона додає:

– І що змушує тебе вважати, що ти маєш більше право на щастя, ніж інші – ніж я, наприклад, або Тедді чи Кейт?

Генрі дивиться на дружину з ледве приховуваною огидою. Він терпіти не може, коли вона така – палає праведним гнівом. Бевєрлі завжди корчить із себе мученицю; вона й гадки не має, як важко з цим жити. Наскільки безрадїсним має бути життя? Бевєрлі – нещасна жінка, яка тільки те й робить, що нарікає на все на світі. Принаймні такою він її бачить. «Можливо, я несправедливий до неї», – винувано думає Генрі. Вона видається такою вразливою у цьому коротенькому пенюарі, що йому раптом стає її шкода. Однак він однаково не може змусити себе обійняти її, щоб утішити.

Цікаво, якою його дружину бачать інші люди? Що думають про свою матір Тед і Кейт? Він не знає. Вони скаржаться, що вона до них занадто прискіпується, але вона безумовно їх любить. Бевєрлі хороша мати, Генрі це знає. Правду кажучи, він не знає, що діти думають про кожного з них. Він узагалі не знає, про що думають підлітки. Генрі любить своїх дітей, але більше не любить їхню матір, і тому це так важко. Він не хоче їх скривдити чи якимось чином зашкодити їм.

Генрі застряг між двох вогнів. А тепер через сніг застряг із дружиною ще й буквально, на всі вихідні. Що вони робитимуть з усім цим часом, який їм доведеться провести разом?

– Я не вважаю, що маю більше прав на щастя, ніж ти чи діти, – натягнуто відповідає він.

Звісно, річ не в цьому. Тільки Бевєрлі могла замість «ми не щасливі» почути «я не

щасливий». Генрі не думає, що він важливіший за дітей, чи навіть за неї. Просто переконаний, що вона теж не щаслива. Різниця між ними в тому, що він це бачить, а вона – ні. Або, може, в тому, що він спроможний це визнати. І що він готовий щось із цим робити.

Хтозна, можливо, до кінця цих вихідних ситуація хоч трохи проясниться.

П'ятниця, 23:30

Гвен знає, що поводить нерозсудливо, але їй байдуже. З нею щось відбувається, і жінка відкривається назустріч цьому. Можливо, це «Вдова Кліко» ударила їй у голову. А може, річ у тому, як він пахне – дорогим милом та імпортними костюмами. І це він її ще навіть не торкнувся.

Девід попросив Бредлі принести їм ще шампанського. Молодик підкладає дров у камін і тактовно зачиняє за собою двері бібліотеки.

– Мені подобається цей хлопець, – каже Девід, і Гвен хихоче, поки він наповнює її келих.

У бібліотеці вони розмовляють. Їй подобається звук Девідового голосу, особливо зараз, коли вони одні. Він нижчий, більш інтимний, але водночас і грубуватий. Слухаючи його, Гвен відчувається жаданою. Чоловік говорить тихо і нахилиється ближче до неї, щоб вона могла його чути, і Гвен теж прихиляється ближче до нього.

Вони обое знають, що станеться далі.

Коли приходять до його номера – він запропонував провести Гвен до її власного, але жінка похитала головою, – Девід із приглушеним клацанням зачиняє за ними двері, і її тілом пробігають дрижаки. Вона не ворухиться, стоїть у темряві і чекає.

Він сягає рукою їй за шию і розстібає намисто. Він лишень зняв із неї намисто, а вона відчувається так, ніби він роздягнув її. Гвен шумно втягує повітря.

Девід обережно кладе намисто – біжутерія, але гарна, – на столик біля дверей. А тоді цілує її.

Той поцілунок вивільняє щось у ній, щось, що вона надто довго притлумлювала, і вона цілує його у відповідь, але не пожадливо, а повільно, ніби досі не певна, чи варто. І, здається, він розуміє. Ніби і сам не певен до кінця.

Бевєрлі ніяк не може заснути; у неї так завжди, коли вона далеко від дітей, а тут ще й увесь її світ розвалюється на друзки. Не допомагає і те, що з сусіднього номера, Дани

і Метью, до неї долинають приглушені звуки сварки. Невже ніхто не щасливий?

А ще її дратує, що Генрі заснув без жодних проблем, ніби безтурботна дитина, і тепер хропе на всю кімнату. Що з ними буде? Беверлі обурена, що їй доводиться хвилюватися за двох. Їй завжди доводиться виконувати всю емоційну роботу.

Вони погодилися припинити розмови про свій шлюб, перш ніж хтось із них скаже щось, про що потім пошкодує. Вирішили переспати ніч і подивитися, що принесе їм ранок.

Нарешті уже далеко за північ Беверлі засинає, коли раптом чує приглушений крик. Але вона вже в полоні сновидінь, і той крик стає частиною сну, частиною кошмару. Хтось намагається задушити її. І, як це можливо тільки в снах, вона голосно кричить, хоч їй і затискають подушкою обличчя.

Субота, 01:35

Райлі лежить у ліжку, втупивши погляд у стелю. Коли вже Гвен прийде спати? На годиннику пів на другу ночі. Райлі нізащо не повірить, що Гвен і Девід досі стирчать у бібліотеці. Вона точно пішла до нього в номер. До нього в ліжко. Може, вона пробуде з ним цілу ніч і повернеться у їхню з Райлі кімнату аж під ранок.

Від цих думок жінці страшенно некомфортно – на неї хвилиною накочується паніка. Зовсім не тому, що вона така скромниця, аж ніяк. У Райлі було чимало коханців. І не тому, що вона заздрить Гвен. А тому, що Райлі певна: над Девідом Пейлі висить якась чорна хмара. Вона просто не може пригадати, яка саме. Жінка вкотре проклинає відсутність інтернету.

Вона бореться з ірраціональним бажанням піти й постукати у Девідові двері. Дарма що навіть не знає, де його номер.

Райлі ненавидить цю тривогу, яку тепер постійно відчуває. Вона повторює собі, що тут, серед усіх цих людей, із Гвен нічого не трапиться. Райлі знає, що Гвен зараз із ним.

Врешті-решт Райлі починає оповивати дрімота. Коли вона вже майже занурилася в сон, їй здається, що вона чує крик, десь далеко-далеко. Жінка переконує себе, що це не крик, а спогад; вона часто чує крики, коли засинає. Вона вже звикла до цього. Це передвісники нічних жахів.

Субота, 05:45

Ранок настає повільно. Десь уночі пухкий сніг перетворився на сльоту, і тепер усе довкола вкрилося хрусткою льодовою кіркою, зробивши дороги ще небезпечнішими. Здається, усе лишень погіршиться. Усередині готелю доволі морозяно.

Лорен прокидається рано і відчуває, що змерзла, незважаючи на тепло Ієнового тіла, який лежить поряд. Ще й шия затерпла. Вона вилізає з ліжка, трусячись від холоду, і поспіхом натягує теплий одяг, заодно намагаючись збагнути, чого ж так холодно. Просуває ноги у джинси, одягає футболку, грубий светр, теплі шкарпетки. Учора перед сном вони з Ієном не заклали штори, і тепер Лорен дивиться на краєвид за вікном. Хоч надворі ще досить темно, жінці видно, що гілки велетенського дерева перед готелем погнулися під вагою криги. Одна гілка відламалася, і тепер на тому місці, де її вирвало зі стовбура, з'явилася світла рана. Сама ж важезна кінцівка лежить унизу, перебита у трьох місцях.

Лорен тихо заходить до ванни, залишивши двері прочиненими. Вона не хоче вмикати світло, щоб не розбудити Ієна. Як же холодно, чорт забирай. Лорен нашвидкуруч розчісує волосся. На підсвітленому циферблаті годинника – за кілька хвилин шоста. Цікаво, коли встає персонал готелю і розпочинає день.

Вона кидає погляд на Ієна, який хропе у ліжку, і лише його голова стирчить з-під ковдри. Ще не скоро прокинеться. Лорен тихенько відчиняє двері номера. У коридорі темно, лампочки у настінних бра не горять. Жінка вислизає з кімнати й у своїх грубих шкарпетках безшумно йде коридором третього поверху до головних сходів. Вона не хоче нікого розбудити. Лорен підступає до сходів, намагаючись прикинути, скільки доведеться чекати, перш ніж вона отримає свою ранкову чашку кави.

Субота, 06:03

Райлі прокидається раптово і рвучко сідає у ліжку, широко розплющивши очі. Здається, вона чула крик – голосний і пронизливий. Серце калатає, мов навіжене, і жінка відчуває знайомий приплив адреналіну по всьому тілу. Швидко окидає поглядом тьмяну готельну кімнату і пригадує, де вона. Райлі обертається до сусіднього ліжка, скидаючи з себе покривало, і її одразу обдає холодом. Гвен теж прокинулася і насторожено прислухається.

– Що відбувається? – питає та. – Мені здалося, ніби я щось чула.

– Не знаю. Але я теж це чула.

Якусь мить вони сидять нерухомо, прислухаючись. До них долинає жіночий крик.

Райлі звільшує ноги з ліжка і натягує на себе халат, щоб хоч трохи захиститися від холоду. Гвен метушиться, роблячи те саме, і просить:

– Зажди.

Райлі хапає ключ, і обидві жінки виходять із номера. У коридорі третього поверху несподівано темно, і вони зупиняються, дезорієнтовані. Райлі пригадує, що їм із Гвен потрібно поговорити про минулу ніч, але зараз не найкращий час. Вона просто вдячна, що Гвен зараз поруч із нею. Райлі навіть не уявляє, що робила б, якби з подругою щось трапилося.

– Мабуть, вимкнули електрику, – припускає Гвен.

Вони йдуть до головних сходів, босоніж. Тримаючись за лаковані перила, бігом спускаються донизу. Темний готель тим часом наповнюється тупотінням нових кроків.

Райлі різко зупиняється. Слабке світло, що ллється крізь парадні вікна готелю, освітлює моторошну картину внизу. Біля підніжжя сходів лежить Дана, розпластана й абсолютно нерухома. Її руки й ноги, зігнуті під неприродним кутом, виглядають з-під темно-синього атласного халата. Гарне довге темне волосся каскадом розсипалося довкола неї, однак характерну білизну її обличчя ні з чим не сплутати. Райлі одразу розуміє, що Дана мертва.

Лорен улякла поруч, схилившись над тілом, і притискає руку до Даниної шиї, намагаючись намацати пульс. Вона підводить голову і приголомшено дивиться на жінку на сходах.

– Я щойно її знайшла, – голос у Лорен напружений.

Райлі поволі долає решту сходинок, аж поки зупиняється на останній, опинившись прямо над тілом Дани. Вона відчуває, що Гвен стоїть одразу позаду неї, і чує її здавлене схлипування.

– Це ви кричали? – питає Райлі.

Лорен киває, а в самої на очі навертаються сльози.

Райлі помічає Бредлі і його батька, що стоять неподалік. Джеймс витріщається на тіло мертвої жінки біля підніжжя своїх сходів, і його обличчя натягується від шоку. Бредлі, здається, навіть не може змусити себе подивитися на Дану і натомість прикипів очима до Лорен, яка досі нависає над тілом. Зрештою Джеймс ступає крок уперед і, вагаючись, простягає руку до Дани.

– Вона мертва, – повідомляє Лорен.

Джеймс мало не з вдячністю відсмикує руку.

Девід чує крик і зіскакує з ліжка. Накинувши на себе халат, хапає ключ і вилітає з номера. На сходовому майданчику зупиняється й окидає поглядом потріпане зібрання унизу. Він бачить Дану – вочевидь мертву, – що лежить біля підніжжя сходів у халаті, і Лорен поруч неї. Райлі та Гвен стоять спинами до нього. Джеймс увесь побілів, а Бредлі несподівано видається набагато молодшим, ніж учора. Девід чує шум позаду себе, обертається і бачить Генрі та Беверлі, що поспішають до нього, досі у піжамах, на ходу одягаючи халати й запинаючи їх.

– Що сталося? – питає Девід, швидко спускаючись сходами.

– Ми не знаємо, – відповідає Джеймс тремтливим голосом. – Скидається на те, що вона впала зі сходів.

Девід підходить ближче.

– Я не змогла знайти пульс, – каже Лорен.

Він присідає навпочіпки й, не торкаючись тіла, оглядає його, щомиті хмурячись дедалі більше. Нарешті оголошує:

– Вона мертва вже деякий час. Мабуть, упала десь серед ночі. Чому вона вийшла зі свого номера так пізно? – думає вголос.

З боку Даниної голови видніється жаклива рана, а на краю нижньої сходинки кров. Усе це Девід завважує досвідченим оком і раптом відчувається невимовно втомленим.

– Святий Боже, – шепоче Беверлі. – Бідолашна дівчина.

Девід підводить голову й оглядає присутніх. Беверлі відвернулася, але Генрі з серйозним виразом дивиться на тіло. Переводить погляд на Гвен – її обличчя заплакане, нижня губа тремтить. Йому хочеться пригорнути її до себе, заспокоїти, але він цього не робить. Райлі дивиться на мертву жінку так, ніби не може відірвати від неї очей. Тоді Девід помічає, що серед них немає Метью.

– Хтось мусить повідомити Метью, – каже він, а в самого душа тікає в п'яти, бо знає, що ця роль, найімовірніше, дістанеться йому. Чоловік кидає ще один погляд на Джеймса і решту облич, що нажахано повернулися до нього, згадавши про Метью. – Я піду, – каже Девід, підводячись, і додає: – Треба викликати поліцію.

– Не вийде, – приречено повідомляє Джеймс. – Вибило електрику. Телефон не працює. Ми не можемо зв'язатися з поліцією.

– Тоді комусь доведеться піти по них, – каже Девід.

– Як? – запитує Бредлі. – Ви тільки подивіться, що робиться назовні. Там суцільна ковзанка.

Джеймс повільно хитає головою.

– Мабуть, хуртовина пошкодила лінії електропередач. Надворі небезпечно. Ніхто нікуди не піде в таку погоду. – Тоді непевним голосом додає: – Думаю, поліція не скоро зможе до нас дістатися.

Будильник на телефоні Кендіс завжди виставлено на шосту тридцять ранку. Дисципліна для неї на першому місці. А ще вона дуже чутко спить, і сьогодні вранці щось розбудило її ще до будильника. От тільки що? Кендіс чує біганину у вестибюлі під нею, крики.

Вона вирішує, що краще таки встати. До того ж у номері страшенно холодно. Кендіс клацає вимикачем лампи на приліжковому столику, але та не загоряється. Трусячись від холоду, жінка босоніж перетинає кімнату, щоб розслонити штори. Побачене просто вражає. Це вже не пухнаста зимова казка минулого вечора, а неприборкана лють крижаної бурі, випущеної на свободу. Електрику явно вимкнули. Чорт. Чорт, чорт, чорт! Кендіс намагається пригадати, скільки залишилося заряду на ноутбуці. Мабуть, годин на п'ять максимум. Це просто катастрофа! Треба з'ясувати, коли ввімкнуть світло. Вона хутко натягує теплий одяг і обережно простує темним коридором до сходів.

Коли доходить до сходового майданчика і бачить, що коїться внизу, ошелешено зупиняється. Біля підніжжя сходів товпляться люди, і зараз усі вони, позадиравши голови, витріщаються на неї. Кожнісіньке обличчя стривожене та змарніле. За мить Кендіс розуміє чому. Унизу, біля сходів, лежить жінка, так нерухомо, що не залишається сумнівів: вона мертва. Це Дана Гарт. Адвокат із серйозним лицем стоїть над тілом. Метью серед присутніх немає.

Девід зголосився повідомити жахливу новину Метью, який, наскільки їм відомо, досі у себе в номері. Узагалі-то, це майже точно обов'язок власника готелю. Але Джеймс такий шокований, що навряд чи впорається із завданням. Так себе заспокоює Девід, важкою ходою піднімаючись нагору. Джеймс пішов разом з ним, безумовно вдячний, що адвокат його покликав. Усі решта залишилися позаду, стоять нерухомо й мовчки спостерігають, як двоє чоловіків долають сходинку за сходинкою.

– Який номер? – питає Девід.

– 201, – пригнічено відповідає Джеймс.

Вони зупиняються перед дверима номера. Девід намагається набратися духу. Він прислухається, чи з того боку не долинає ніяких звуків. Але у кімнаті тихо. Він підносить руку і рішуче стукає.

Ніхто не відповідає. Девід дивиться на Джеймса, який тепер видається ще стривоженим. Девід стукає ще раз, цього разу голосніше. Він уже починає думати, що доведеться просити власника готелю принести запасний ключ, коли по той бік дверей чується якийсь рух. Нарешті двері відчиняються, і Девід опиняється лицем до лица з чоловіком, з яким вони познайомилися за коктейлями учора ввечері. Девідові раптом стає його невимовно шкода. Метью має такий вигляд, ніби ще не зовсім прокинувся. Він незграбно натягає на себе халат.

– Так? – каже Метью, вочевидь здивований застати їх у себе на порозі. Тоді озирається через плече на ліжку, з якого щойно вибрався, ніби відчуваючи, що чогось не вистачає. І різко обертається до Девіда, нарешті все збагнувши. Сон йому як рукою знімає. – У чому річ? – Він переводить погляд з Девіда на явно засмученого Джеймса і назад на адвоката. – Що трапилося? Де Дана?

– Боюся, стався нещасний випадок, – промовляє той своїм професійним тоном.

– Що? – Метью вже не на жарт тривожиться.

– Мені дуже шкода, – тихо каже Девід.

– Що з Даною? – у голосі Метью чується відверта паніка.

– Вона упала зі сходів, – повідомляє Девід.

– Але з нею все гаразд? – Уся кров відлила Метью від обличчя.

Адвокат похмуро хитає головою і знову повторює ті моторошні слова:

– Мені дуже шкода.

Метью хапає ротом повітря.

– Я вам не вірю! – Він смертельно блідий. – Я хочу її побачити!

Тут нічого не вдієш. Він мусить її побачити. Девід веде його до сходів, тактовно зупиняючись на майданчику. Дана лежить унизу, немов поламана лялька, яку жбурнула через усю кімнату вередлива дитина. Метью бачить її, і з його вуст зривається крик. Він

відштовхує Девіда і кидається вниз до коханої.

– Не торкайтеся її, – радить Девід.

Метью опускається на підлогу поруч із тілом і заходиться риданнями, поки інші шанобливо відступають назад. Чоловік ігнорує попередження адвоката й гладить рукою Данине неприродно бліде обличчя, проводить пальцем по безкровних губах, ніби не йме віри тому, що бачить. А тоді ховає обличчя в заглибленні її шиї, і його плечі здригаються від плачу.

Присутні відвертаються, на це неможливо дивитися.

Нарешті Метью підводить голову.

– Як це сталося?! – ошаліло кричить він до Девіда, який спустився вниз і зупинився на другій сходинці, нависаючи над ним. – Що вона взагалі тут робить, чому вона не в нашому номері?!

– Ви не чули, як вона вийшла? – запитує Девід.

Метью повільно хитає головою, збентежений, розчавлений горем.

– Ні. Я спав. Я нічого не чув.

Він затуляє обличчя руками і знову починає схлипувати.

Бредлі приніс біле простирадло, і всі стоять навколо з похмурими обличчями, поки він та Девід обережно накривають нерухому Дану.

9

Субота, 06:33

Немов у трансі, Гвен повертається з Райлі до їхнього номера. Вона ніяк не може повірити в те, що сталося. Дана мертва, отак просто. Хтозна, може, коли бідолашна впала зі сходів і померла, Гвен якраз була у Девідовому номері. Можливо, Дана вже лежала там, біля підніжжя сходів у вестибюлі, коли Гвен виходила від Девіда на другому поверсі і піднімалася до себе на третій. Яке життя швидкоплинне й дорогоцінне. Ніколи не знаєш, але воно може будь-якої миті обірватися, коли ти цього найменше очікуєш. У Дани було

все, заради чого варто жити. Це надто жахливо. І це змушує Гвен усвідомити, що потрібно цінувати кожен момент. Жити на повну. Досі у неї це не дуже добре виходило. Мабуть, час спробувати. Час позбутися багажу, почуття провини і почати проживати життя. Можливо, минула ніч стане для неї новим початком. Жінка відчуває, як усередині наростає теплота і радість від однієї згадки про Девіда; вона нічого не може з собою вдіяти, хоч і пам'ятає, що Дана померла.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=66362988&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.